

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Te Lutterade is op plechtige wijze de eerste steen gelegd voor „Ons Graalhuis”, de groote nijverheidsschool, die door de stichting „De Graal” wordt gebouwd. Foto: Burgemeester F. Bahmen uit Lutterade-Geleen houdt een rede.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 15 Mei '30

Menier,

Wa-d-is 't toch 'nen schoonen tijd van 't jaar ee. Alles sta nouw opz'n fleurigst. 't Gruun sta-d-op z'n felst, de blommekes 't pittigst, de blossom aan de boommen 't geurigst. 't Zonneke

omvat oew in d'r stralen as 'n moeder d'r borelingeske en as 't 's mergens om half vijf daar bij mijn schuin achter d'n toren d'r eerste straaltjes uitschiet, de locht in bloedige stukskes brijt, dan beginnen de veugeltjes te fluiten en te zingen, al naar gelang d'r talenten en schitterende daauwdropkes as muljoenen kleine zonnekes over 't jonk gewas. De heggen van Meidoorn lijken overgoten mee vlokken van taartenschuim, zoo prachtig staan ze in d'n bloei, en de weilanden mee de duuzende madelievekes in 't splinternieuwe gras leggen d'r bij, om erin te gaan rollen! 't Water in de slooten lijk zelfs nieuw. Ge kund-op d'n bojem de nieuwe planten zien staan bewegen. En de boterblommekes, die 'r langs staan, vuulen zoo teer en zoo koud en zoo donzig aan, as de wangskes van 'n pas geboren kinneke. Ik ben d'r nouw al meer dan 'n halve eeuw in opgegaan, maar wilde geleuven, as ik 's mergens in de vruugte langs de akkers gaai, mee 'n versch aangestoken pepke, dan mot ik zoo nouw en dan 's even over zoo'n blaaike of over zoo'n blommeke aaien, om de zachtheid en frischheid van zoo'n dingske is te vuulen. En ieverans waar ge kekt, daar is d'n grond bezaaid mee kleine stukskes gruun van gebarsten knopkes — mee blinkend bruine velkes van geschapen vruchjes — mee kleine blommekes van d'n blossom, asof heel Ulvenhout bruiloft viert. En alle menschen, die aan politiek doen en da soort gerei, as die da wilden bekijken, amico, dan scheeën ze d'raf. Dan zouwen ze staan te kijken as 'nen mensch, die jaren lang had opgesloten gezeten. As ze zo'n zonsopgank over m'n akkers zagen (want politiekers slapen veul te lank!) en ze zagen de duuzenden zonnestrallen as 't ware één veur één uit de pèerse en donzige wolkskes schieten, as ze mee 't eerste straaltje de blommekes d'r kopkes omhoog zagen steken en de kelkskes opengaan — de leeuwerik naar de zon vliegen — en heel de èerde op slag gaan glinsteren, dan — dan zouwen ze zien, da-d-onzen Lievenheer z'n werk nog wel zelf afkan. Dan zouwen ze 't ok wel uit d'ren kop laten, om de volgende week weer aan die klok te friemelen, om as 't ware de zon 'n uur vruuger uit d'r bed te halen!

Dan zouwen z'ok zien, da-de schoonste spiets nie opweegt teugen één pinksterblommeke, dat

daar as 'n wit sterreke te buigen staat omdat 't zoo blij is mee z'n schoon, wit jurkske.

Maar ollee, ik kon makkelijk 'nen boek vol schrijven over al 't schoons, da-d-ier alletwege te bespeuren valt, maar da's botter aan d'n galg. Daar schijnde toch maar 'nen boer veur te motten zijn, om da te kunnen zien... Maar dit verassereer ik oew, as ge zoo in de natuur leer kijken, da-g-n goeie oefening mokt, om alles aan te kijken zoo as 't is.

Da g'om d'n sappertjen gin boekske op hoeft te slaan, om d'r achter te komen of oew teejerie klopt mee da boekske van Jan, Piet of Klaas.

Zoo goed as 't eenvoudigste blommeke wit, da-t' het hebben mot van de zon en in die richting z'n kopke strekt, zoo goed wit 'nen mensch wa goed en nie goed is, as-ie maar nie te veul pepier in z'n harsens stopt.

Om 'n dingeske te noemen: 'nen boer had 'n ziek vèrken. Hij ging naar 'nen kennis, om da beest weer op dreef te helpen.

Dieë knul doet da! „Netuurlijk”, zou 'k zeggen, Daar ga-d-ier toch gin week veurbij, of ze roepen Trui bij 't een of ander zieke vèrken. En da's kemiek, maar Trui knap ze op horre! Die ee beslist kèes gegeten van d'r soort. En as zoo'n krulstertje daar lee te lodderoogen, of-ie over 'n uur in d'n vèrkenshemel zal zijn — Trui houdt 'm deruit!

En da's gatsamme — ge zou d'oew bloed opvreten — strafbaar he 'k nouw gelezen.

Da's — houmevast — onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde! Dieë knul uit Schiedam is daarveur veroordeeld!

En waarom?

Omdat-ie dieën boer uit de penarie ee gehaald? (Zoo'n vèrken is duur!) Omdat-ie dieë krulstèert d'r bovenop ee geholpen?

Neeë, amico, omdat et in 'n boekske stong!

Maar dan zou ik wel 's willen vragen, as dieë kantonrechter zoo kweek is mee d'n uitleg van onbevoegd uitoefenen, waar wij dan blijven? Iedereen, die 'n lapke grond achter z'n huis eet, spult boer. Ik gun 't die menschen, maar die uitoefening van mijn vak is per slot van rekening veur mijn net zoo nadeelig, as Trui d'r veeartsenijkunst veur d'n veearts!

Me leggen teugeswoorig zóó aan banden, da ge nie meer wit, wa ge wèl meug doen.

'n Versch brooike's mergens veurtienenis verbojen.

Werken zoolank as ge wilt is verbojen.

'nen Winkelier mot saves sluiten of ie wil of nie.

Op m'nen eigen grond 'nen haas overhoop schieten, die m'nen boel opfrit: verbojen.

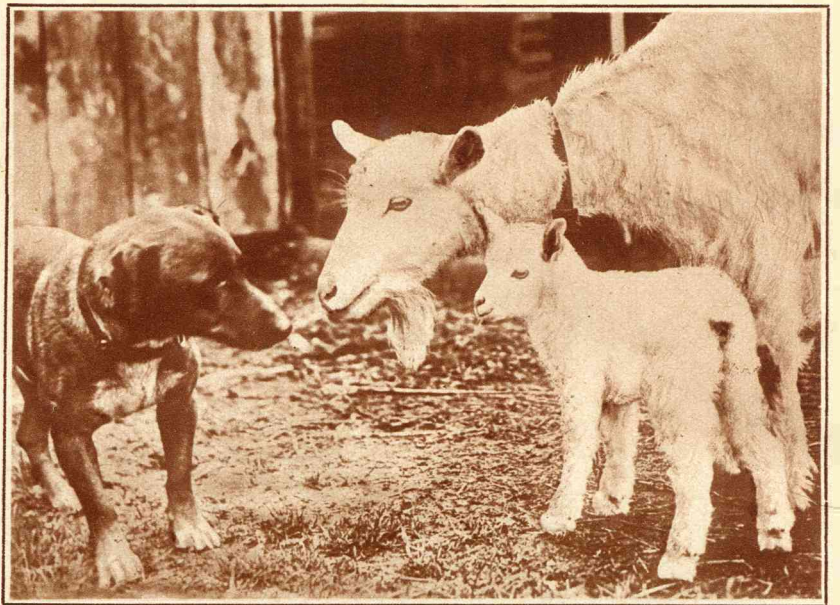
'n Stukske meziek of 'n ander lolletje: verbojen.

Oew groentenkeër even neerzetten, om oewen klant te helpen: verbojen!

Op oewen eigen grond 'n schuur of zooiets bouwen: verbojen!

Ge kun veur alles

Een vreedzaam wapen van de Berlijnsche politie. Het lijkt op een tank, maar het is een soort sproeiwagen, om bij opstootjes de menigte uit elkaar te jagen. Vroeger werd hiervoor de brandweer te hulp geroepen.

Je doet meer met honing dan met azijn, denkt de oude geit, en hij sluit vriendschap met den waakhond van de hoeve, om in tijd van nood een flinken beschermers voor zijn kroost te hebben.

naar d'n burgemeester sjouwen, en 'm om de kleinste snertdingen aan z'n kop te leggen zaniken.

Mee oew eigen centen, waar ge water en bloed veur gezweeten het, meugde nog nie doen wa ge wilt, teugen da ge dood denkt te gaan. Daar zit potverdekriek de fiskes nog naar te grijpvingeren!

Allemaal te veul pepier, te veul pepier: de wereld brijt den nek over de papperassen, amico.

Ze weten van gekkigheid nie meer wa ze verzinnen motten. Op elk gebied. Zoo was ik vleeje week in D'n Haag mee m'nen zeun. D'n verver, Dré ge wit wel!

Nouw wou 't ongelukkig toeval dat daar toevallig 'n schilderijtentoonstelling was.

As ge wit, dat et bij mijn thuis teugeswoorig 'n geregelde schilderijtentoonstelling is, mee de „doeken” van m'nen zeun („doeken” noemt-ie die dingen. Nouw hij ee-d-in z'n leven al heel wa doeken vuil gemokt, maar ik docht nie, dat da bij hem zoo lank zou duren; de anderen waren er na 'n jaar af!), maar dan begrepte, as ik s' veur m'n lol uit ben, da 'k gin behoefte heb aan zukke doekententoonstellingen. Maar allee, 't wás dan zoo en — nouw motte me geleuven horre! — die doeken waren „vol” gemokt deur... geesten!

't Kwam dan hier op neer, zee me zo'n verver, ge nimd 'nen kwast, doe oew oogen half dicht en ge ga maar veur den ezel (waar da doek op staat) zitten wachten op Maris of Mesdag of Joozep Israels (Allemaal goed dood). Die schijnt dan zonder kloppen binnen te komen, pakt oewen pols vast en verft de schoonste dingen. Zelfs zetten ze d'ren naam d'ronder, zeet-ie!

„En de prijzen”, vroeg ik, want ik bekeek 't zaakje direct uit 'n oogpunt van zaken-doen, mee 't oog op m'nen zeun. „Navenaant”, zeet ie. „Navenaant watte?” „De naam van den geest,” zeet-ie weer! Ik gaf m'nen zeun stiekum 'nen stomp, maar die snapte-d'r weer niks van. „En gaan die dingen weg?” vroeg ik aan dieën geestenwerkgever. „As koek,” zeet-ie. Toen wiest ik genogt. Buiten gekomen zee ik: „Dré, nouw edde 'oew fertuin in de hand. Gij ga verhuizen naar Den Haag (daar nemen ze die dingen) en gij wacht nie op Maris of Joozep, gij bend alleen te spreken veur Rembrandt!”

Maar denkte dat-ie d'r aan wou? Gin kopman, amico.

Maar lees ik in de krant, da z' in Engeland ok bezig zijn mee die geestendoeken.

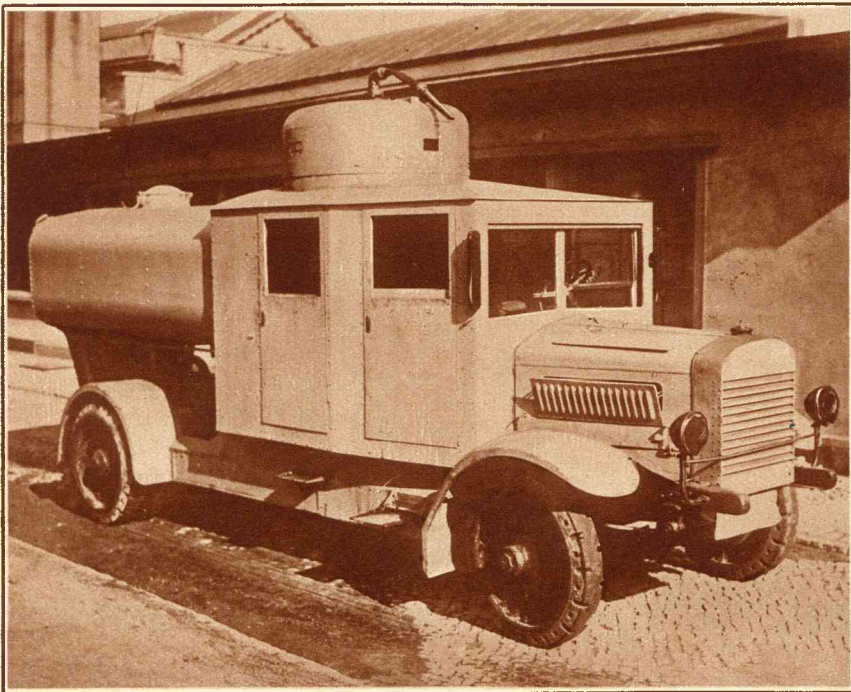
Daar ee-d-nen schilder 'n ding gemokt dat 'm zóó mee is gevallen, dat-ie nie kan geleuven da zelf gedaan te emmen. Wel had-ie 'nen onweersaanbaren aandrang (om te werken wel te verstaan!).

Vruuger noemden ze da veur de kunsteneers: insperasie. En dan mokten ze altij wa moois!

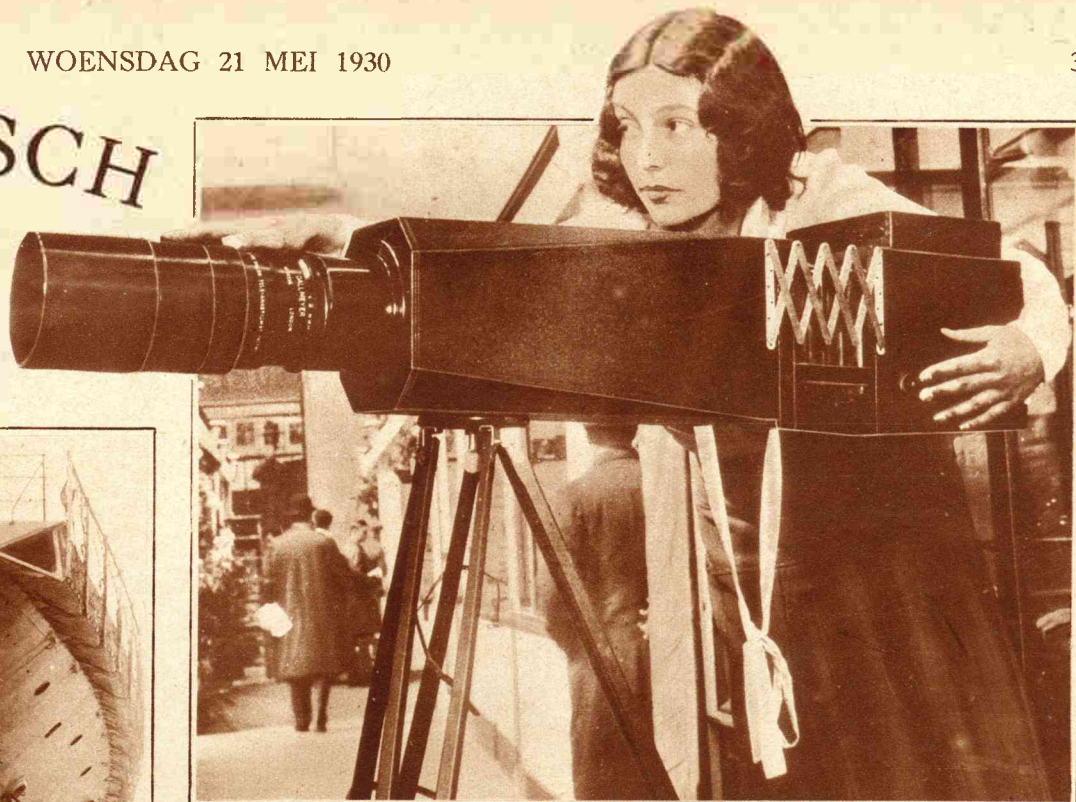
Maar teugeswoorig is 't 'nen slechten tijd veur aandrang en insperasie en dus... as 't veurkomt, koom 't van de geesten.

Amico, ik schei d'r af. Ik maak 't te bont van de week. Ontvang, as altij, veul groeten van Trui en gin horke minder van oewen

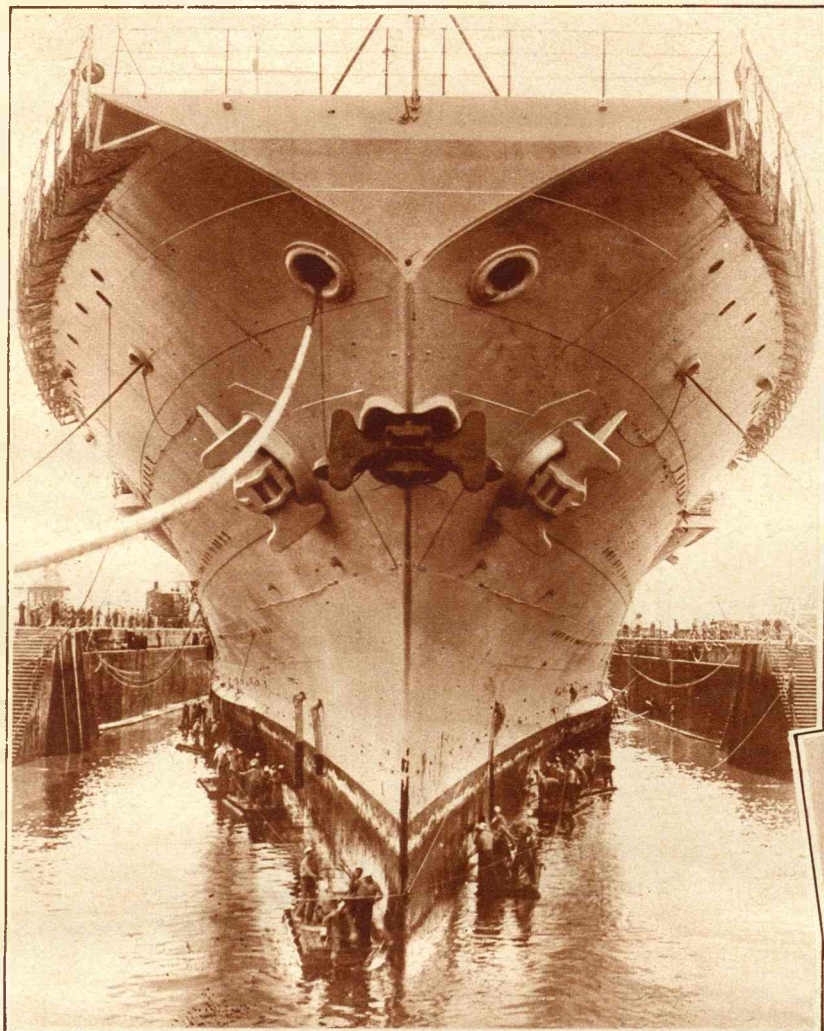
toet a voe
DRÉ.

BUITENLANDSCH NIEUWS

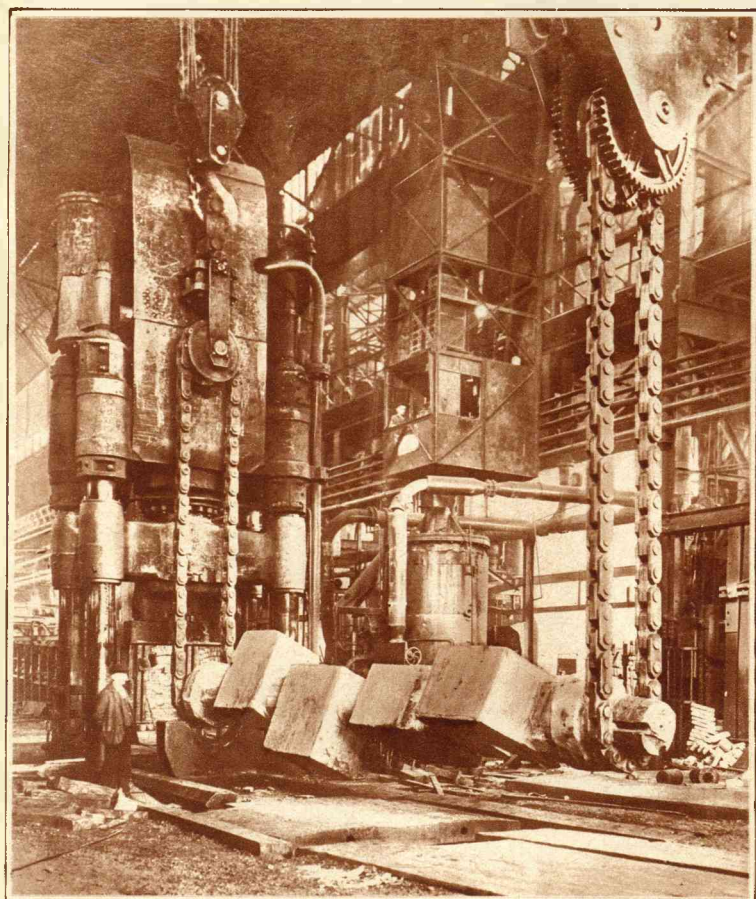

Een omvangrijk nieuwtje op de fotografische tentoonstelling in Agricultural Hall te Londen. Het is een nieuwe camera met grooten brandpuntsafstand voor opnamen op verren afstand.

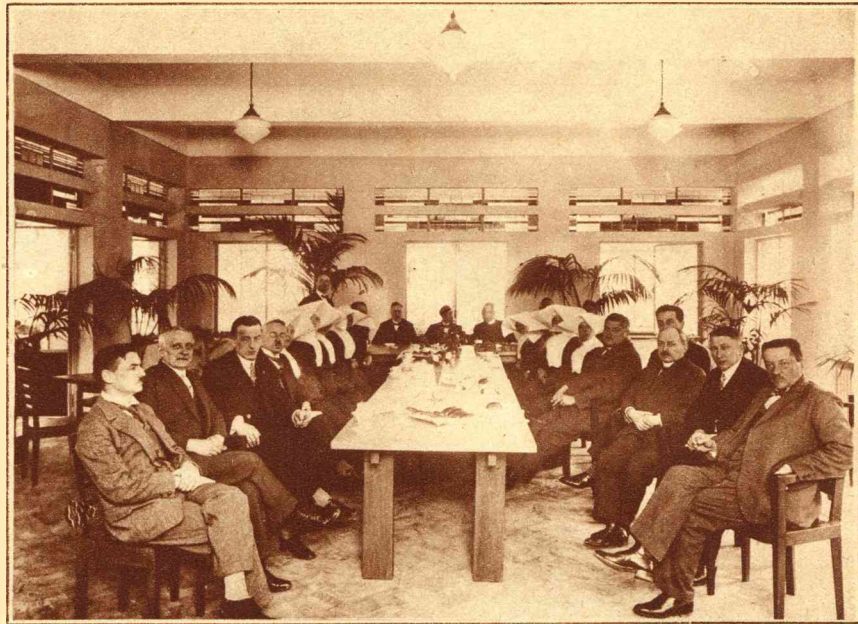
De reus. Het lijkt wel het „front” van een of ander geweldig monster, deze boeg van een der kolossale moederschepen der Amerikaanse Marine, waarop vliegtuigen kunnen opstijgen en landen op den Oceaan.

De strijd tegen de ijsbergen. De vaartuigen der Amerikaanse kustwacht kruisen, nu de ijsbergen uit het Noorden komen drijven, over den oceaan, om met dynamiet en zware projectielen de voor de mailschepen gevaarlijke kolossen op te ruimen.

Dakloos. De droevige resten van het meubilair, dat gered kon worden door de inwoners van Nashua (Amerika), waar een brand 500 gezinnen dakloos maakte en een schade van millioenen dollars veroorzaakte.

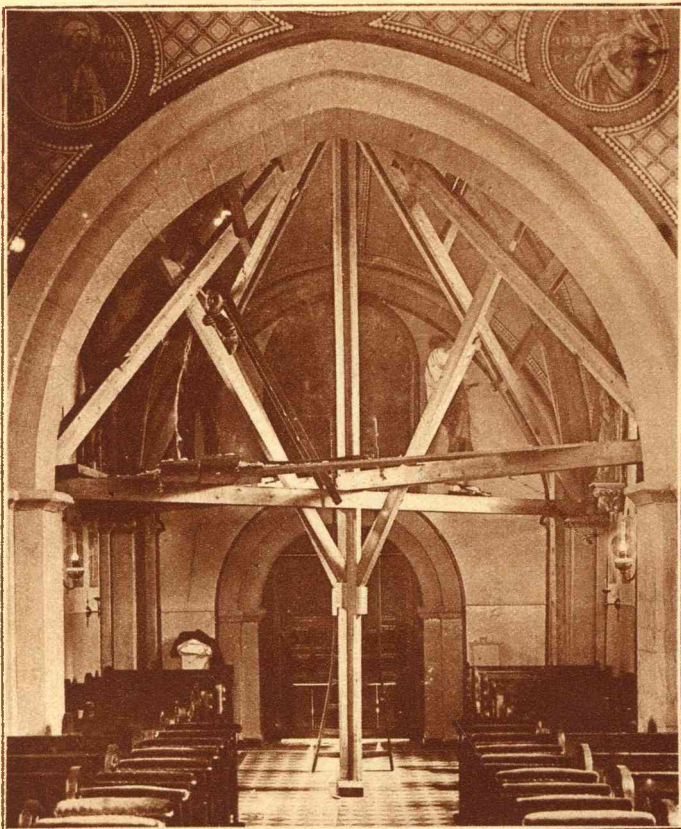
Kracht! Het bewerken van een reusachtige krukas bij de Stahlwerke der Dortmunder Union. Het instrumentje, dat dit werk verricht en dat hier is afgebeeld, zal op de Wereld-krachtconferentie in 1937 te Berlijn te zien zijn.

Het Monseigneur Mutsaersoort te Venlo ontvangt zijn eerste inwoners. De vorige week zijn te Venlo aangekomen de Eerwaarde Zusters Dochters van Liefde v. d. H. Vincentius à Paulo. Zij nemen hun intrek in het Mgr. Mutsaersoort, waar zij zich aan hun charitatief werk zullen wijden. De verwelkoming „op den Berg” geschiedde bij monde van den Z. Eerw. Heer Pastoor Donders, den populaireren geestelijken adviseur van St. Rafael.

Het eerste goede werk in het Mgr. Mutsaersoort te Venlo. De Eerw. Zusters Dochters van Liefde van den H. Vincentius à Paulo hebben hun intrek genomen in het Mgr. Mutsaersoort te Venlo. Na de officiële verwelkoming vereenigden zij zich met het bestuur van „St. Rafael” aan een smakelijke koffietafel.

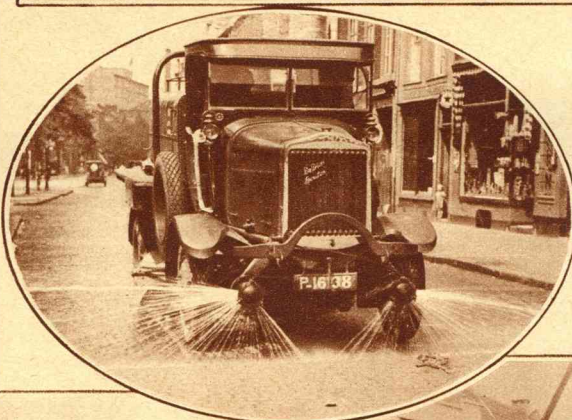
Limburgsch Nieuws

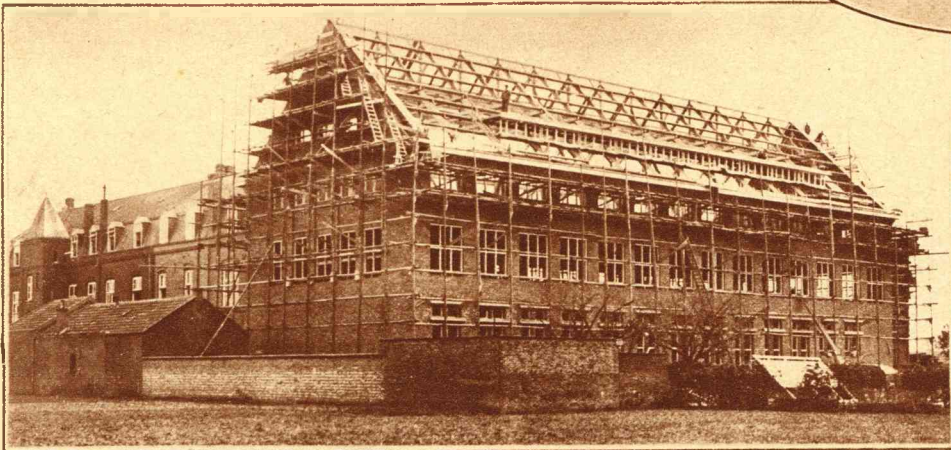
Het kerkje van Asselt in nood? Het bekende monumentale kerkje te Asselt (L.) vertoont op het oogenblik scheuren in de gewelven boven den ingang. De monumenten-commissie bracht reeds een bezoek aan het historische kerkje, waardoor met alle zorg aan het herstel is begonnen, zooals onze foto duidelijk aantoont.

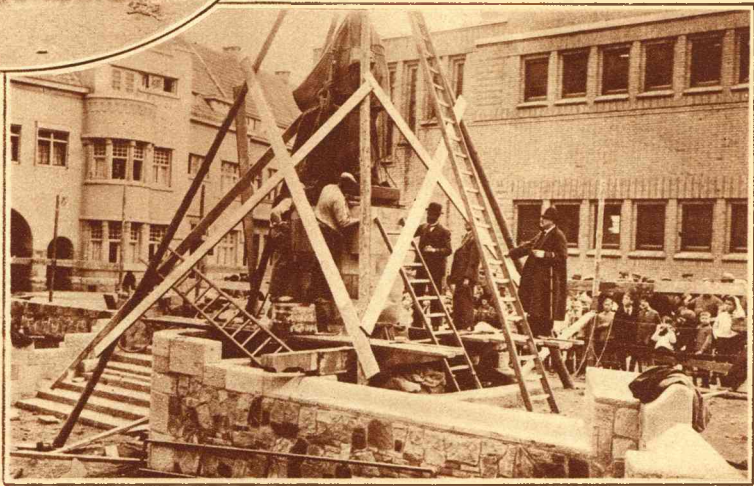
Als er in Limburg feest gevierd wordt, dan doet men het in elk geval goed. Het putbestuur of de heeren der huurtschap worden opgetrommeld en op den feestdag is het één huisgezin, dat uniform en in „uniform” de gelukkigen gaat feliciteeren. Hierbij zoo'n troepje „Putmeesters” te Roermond.

De nieuwe autosproeiwagens met rolbezem van de gemeente Maastricht in actie.

De Paters van het Missiehuis van den H. Geest te Weert zijn op het oogenblik druk bezig met het bouwen van een nieuwen vleugel aan hun gebouw. We geven het oude en het in aanbouw zijnde gedeelte.

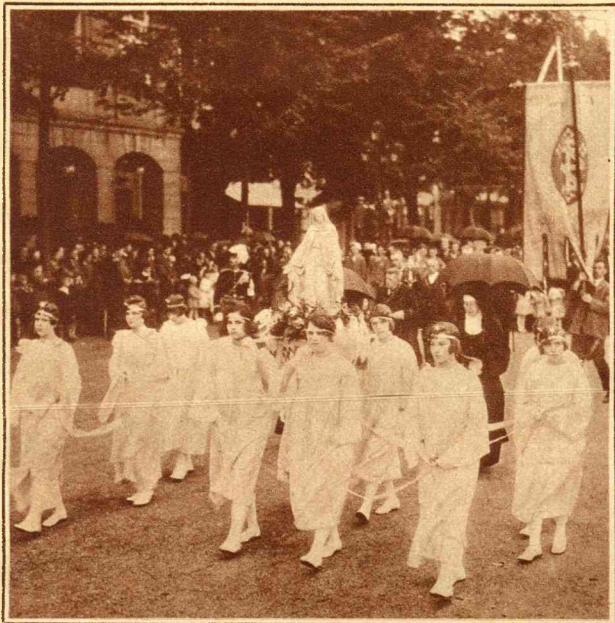
Te Roermond werd het groote standbeeld van wijlen Dr. P. J. Cuijpers op zijn voetstuk geplaatst in tegenwoordigheid van den ontwerper dhr. Aug. Falize uit Wageningen. De onthulling zal plaats hebben 10 Juni a.s. door Z.K.H. Prins Hendrik

Een gedeelte uit den reliekenstoet.

Het Allerheiligste.

De Sint Servaas-Processie

Mariagroep van de Zusters van Maria Eerherstel

Zondag werd te Maastricht de St. Servaas-processie gehouden, waarin alle relieken werden medegedragen, wat als een zeer bijzondere gebeurtenis kan beschouwd worden.

Groep van de Zusters Franciscanessen.

Engelengroep van de Zusters van Onder de Bogen.

Groep van de Zusters Ursulinen.

Waar is mijn Vader?

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

Des namiddags ging ik naar Bellwood. Dat was een forensen-stadje, twaalf kilometer ver, met een mooi station, omgeven door grasperken en asfaltwegen. Er waren nog geen trams, die de met boomen beplante straten bedierven, en het was bijna bevroren van stijfdeftigheid. Het huis van de Maitland's lag aan het einde van een der hoofdstraten, die er eens de oprijlaan van was geweest. Miss Letitia, die zeventig jaar oud was, had in vroeger jaren genoeg handelsgeest gehad, om haar voorvaderlijken grond — of eigenlijk *hun* voorvaderlijken grond, ofschoon miss Jane gewoonlijk niet werd meegeteld — te verkavelen tot bouwterreinen, met uitzondering alleen van het gedeelte vlak om het huis. Nadien hield men de dames Maitland voor onnoemelijk rijk. En aangezien ze nooit iets uitgaven, is er geen twijfel aan, of ze waren het.

Ik had al eens eerder te Bellwood gedineerd, en ik had er geen vroolijke herinnering aan. Miss Letitia was doof, maar ze wou het niet weten. Met souveraine onverschilligheid kon ze zich opeens in het gesprek mengen met een opmerking over een andere kwestie, die je dwong opeens met je gedachten op heel andere dingen over te springen, zoodat de maaltijd een serie gymnastische hersenoefeningen werd. Miss Jane, die op dit punt een langdurige ervaring bezat en toch alleen maar oppervlakkig aan de conversatie deelnam, bleef er volkomen geduldig bij; ik leefde voortdurend in stil protest.

De heerschappij van miss Letitia bepaalde zich echter niet tot de conversatie: haar zuster Jane was haar slavine, die zij kleineeren en afsnauwen kon naar hartelust. In de oogen van miss Letitia was miss Jane, ondanks haar vijfenzestig jaren, nog altijd een kind, en somtijds een stout kind. Inderdaad is menig kind van tien minder onnoozel dan zij was. Miss Letitia gaf haar boeken te lezen, waaruit passages waren weggescheurd, en verbood haar, de rubriek Rechtszaken in de krant te lezen. Eens, toen er een dienstmeisje was, dat zich verfdde en met een jongen omging, werd miss Jane uit logeeren gestuurd en niet teruggeroepen vóór 't huis ontsmet was.

Arme miss Jane! Ze kwam mij dien avond met zenuwachtige hartelijkheid in de hall tegemoet, wetende, dat ze althans daar veilig zichzelf kon zijn, aangezien zij wist, dat miss Letitia mij altijd zat te verwachten op een troonachtige paardenharen sofa in de achterkamer. Ze had een nieuwe kanten muts op en was opgewonden spraakzaam.

„Onze nicht is hier,” verklaarde ze, terwijl ik mijn jas uitdeed. — alles was *ons* bij Jane, *mijn* bij Letitia — „en we krijgen ijs bij 't diner. Zegt u alstublieft, dat ijs geen kwaad kan, meneer Knox. Mijn zuster is er zoo op tegen en ik heb er zoo om gezeurd.”

„Ijs is niet schadelijk,” zei ik; „de dokter heeft het voor mijn kleine neefjes voorgeschreven en ik ben er zelf dol op.”

Miss Jane straalde van voldoening. Ja, dien heelen avond was het dametje bijna onnatuurlijk vroolijk. Misschien kwam het van de nieuwe muts. Later heb ik geprobeerd haar gedrag te doorgronden, mij ieder woord te herinneren, dat ze sprak, mij alles voor den geest te halen, dat ook maar eenige aanwijzing gaf; maar ik kon niets vinden, dat verklaarde wat volgen ging.

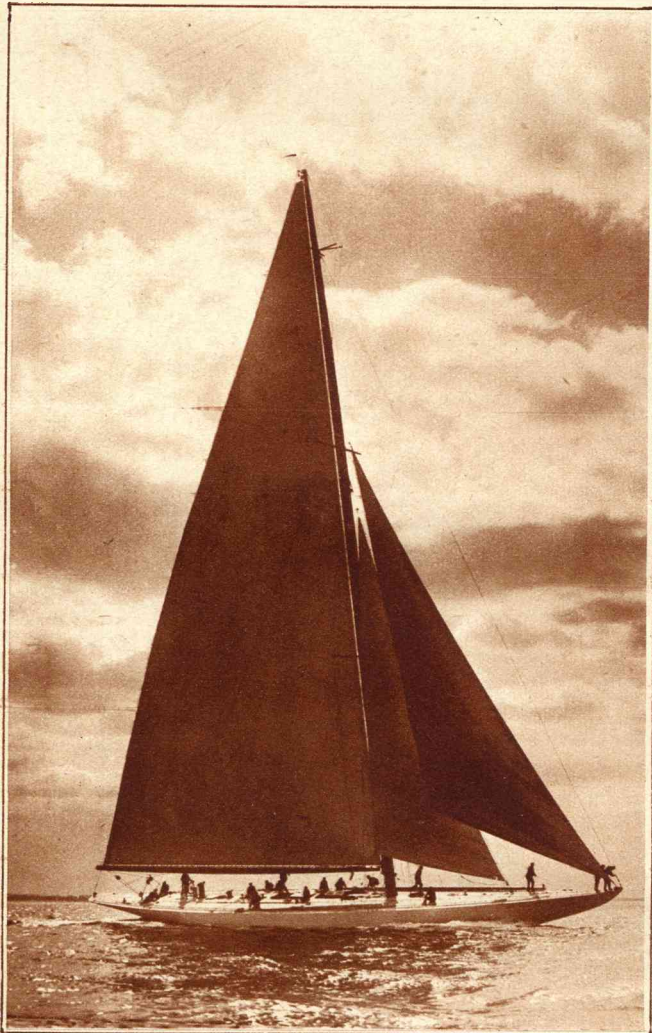
Miss Letitia ontving mij, zooals gewoonlijk, in de achterkamer. Miss Fleming was daar ook; zij zat bij een der ramen te naaien, en in haar gladde witte japon, met het haar achteruit gekamd en in een vlecht om het hoofd gelegd, zag zij er nog jonger uit dan den vorigen keer. Er was geen tijd voor conversatie. Miss Letitia begon aanstonds te betoogen, dat het was, stroop en boter op het brood, en dat de kinderen te doen, en het meisje dat mij te hebben aangezien en

vlug van mijn gelaat te hebben gelezen, dat er geen nieuws was, door met haar naaiwerk.

„Van stroop krijgen ze wormen,” zei miss Letitia gedecideerd, „van varkensvleesch ook. En toch denken die schapen, dat de hemel driemaal daags stroop en varkensvleesch voor ze eischt.”

„Heelemaal niets?” vroeg miss Fleming voorzichtig, haar hoofd gebogen over haar werk.

„Niets,” antwoordde ik, onder bescherming van de tafellakens, waarop de geest van miss Letitia was overgesprongen. „Ik heb er een handigen hel-

Schoonheid op het water.

per aangezet.” En toen ze mij vragend aanzag: „Ik kon het niet zonder detective stellen, miss Fleming.” Klaarblijkelijk had een nieuwe dag van spanning haar wantrouwen in de politie verzwakt, althans zij knikte toestemmend en ging door met naaien. De eentonige alleenspraak van miss Letitia duurde voort, en ik luisterde ernaar zoo goed ik kon. Want het licht was aangestoken, en bij iedere beweging, die het meisje maakte, kon ik het schitteren zien van een diamanten ring aan haar vinger.

„Als ik er niet op paste, zou Jane ze ongelukkig maken,” zei miss Letitia. „Ze geeft hun appels als ze hun gezicht schoonhouden, en de rekening voor zeep is al tweemaal zoo hoog geworden. Eens per dag met zeep wasschen is genoeg voor een neger-kind. Ruikt u niet iets aanbranden, meneer Knox?”

Ik snoof en loog, waarop miss Letitia haar zijden japon, haar zwarte weesjes en haar majesteit buiten de kamer bracht. Toen de deur dicht was legde miss Fleming haar naaiwerk neer en stond op. Nu eerst zag ik, hoe bedrukt ze er uitzag.

„Ik durf het hun niet te vertellen, meneer Knox,” zei ze. „Het zijn oude mensen, en ze mogen hem toch al niet graag. Ik heb vannacht niet kunnen slapen. Stel u eens voor, dat hij teruggekomen

is en het huis verlaten vond!”

„Dan had hij toch aanstonds hierheen getelefoneerd, denkt u niet?” opperde ik.

„Ja, dat is waar,” Zuchtend nam ze haar werk weer op. „Maar ik ben bang, dat hij niet komt, — niet zoo gauw tenminste. Ik heb vandaag voor tante Letitia theedoeken gezoomd, dat ik er duizelig van word, en ik heb den heelen dag moeten denken aan iets, dat u gisteren zei en dat ik niet begreep. U zei, u weet 't nog wel, dat u geen detective was, en dat sommige mannen negentien van vijftig konden aftrekken en niets overhouden. Wat bedoelde u daarmee?”

Een oogenblik stond ik sprakeloos.

„Dat wil zeggen... ik... ja ziet u,” stotterde ik, „dat was zoo maar een manier van spreken... zooiets als beeldspraak...” En toen kwam de boodschap, dat we aan tafel verwacht werden, en ik was gered. Onder het diner zei ze weinig of niets, maar ik bemerkte, dat ze één- of tweemaal naar me keek met een zekere peinzende verwondering; en het was me, alsof ik haar die afschuwelijke getallen zag keeren en wenden in haar geest.

Miss Letitia voerde het tafel-presidium met praatzieke majesteit. De twee oude dames aten langzaam en kieskeurig, en miss Jane had een rood plekje op bei haar bleekte wangen. Margery Fleming deed kranig alsóf, maar at bijna niets. Ik voor mij genoot een flinke mannelijke portie en vroeg half excuus voor mijn eetlust, maar miss Letitia hoorde het niet. Zij trok het comité van weeshuisbestuurders aan flarden bij het rundvleesch en roosterde het bij de salade. Maar Jane was één en al bezorgde gastvrijheid.

„Dineert u alstublieft naar genoegen,” fluisterde ze, „de salade heb ik zelf gemaakt. En ik weet, wat er noodig is om een grooten man op krachten te houden. Harry eet meer dan Letitia en ik samen. Is 't niet Margery?”

„Harry?” vroeg ik.

„Mevrouw Stevens is een overdreven domme gans,” deed miss Letitia zich gelden, „en ik heb gezegd, dat ik geen cent aan het huis nalaat als zij presidente wordt. Daarom heb ik u noodig, meneer Knox. Zeg tegen Heppie,” — nu sprak ze tegen de meid — „dat ze deze kopjes in lauw water moet wasschen. Het zijn m'n beste. En dat ze er zelf niet uit drinken mag. Den laatsten keer heeft ze haar tanden uit laten glijden en er een stukje uit gebeten.”

Miss Jane boog zich naar mij toe, nadat ze met een schalksch lachje haar nicht had aangezien.

„Harry Wardrop, — een verre neef, en —” ze raakte de hand aan waar Margery een ring aan droeg — „mettertijd nog iets meer.”

Het meisje bloosde, maar ze gaf miss Jane haar hartelijk handdrukje weer.

„Ze hebben een ijzeren hek gezet, terwijl een houten schutting ruim voldoende was,” mokte miss Letitia verder. „Dat is verkwisting, noodlottige verkwisting.”

„Harry logeert bij ons als hij in Manchester is,” ging miss Jane voort, met een knikje naar miss Letitia, alsof zij toestemde in de veroordeeling van het comité. „Hij is tegenwoordig haast altijd in Plattsburg. Hij is secretaris van Margery's vader. Dat is een heel belangrijke positie en we zijn wát trotsch op hem.”

Ik had wel iets dergelijks verwacht, maar toch smaakte de rest van het maal mij veel minder goed. Er was een gaping in het gesprek, terwijl het dessert werd binnengebracht. Miss Jane zat te beven, het gezicht van haar zuster bespiedend om ieder teeken van ontstemming waar te nemen; miss Letitia was vervallen in een ontevreden gegrom, en miss Fleming zat, met één hand op tafel, verstrooid naar haar verlovingsring te kijken.

„Je ziet er gek uit met die muts, Jane,” vonniste Letitia, terwijl de borden werden neergezet. „Wat hebben we voor dessert?”

No. 3

„Roomijs,” riep miss Jane over de tafel. „Schreeuw maar niet,” snauwde Letitia, „ik hoor je best. Hadden we niet afgesproken van yoghurt?”

„Ik zei roomijs, en je zei, dat het goed was,” verdedigde de arme Jane zich. „Als je een kopje warme thee nadrinkt zal het je geen zier kwaad doen.”

„Kletspraat,” zei Letitia snibbig. „Ik ben niet van plan mijn maag te laten bevriezen en hem dan weer te ontdooien als een buis van de waterleiding. Zeg dat Heppie mijn roomijs op het fornuis zet.”

Wij wachtten tot de portie van den kolonel was verwarmd en op tafel stond, verzielijkt met bleke tinten. Miss Letitia verorberde het in berusting. „Ik zal er wel weer naar van worden, net als den laatsten keer,” bemoedigde ze ons. „Alleen waren er toen tenminste geen kleurtjes aan.”

Eindelijk was het maal ten einde, maar als ik gehoopt had, Margery Fleming dien avond nog te spreken, werd die hoop teleurgesteld. Letitia stuurde het meisje, hoewel niet onvriendelijk, naar bed, en dreef Jane de kamer uit met een enkelen korten wenk in de richting van de deur.

„Je moest die kopjes maar liever zelf omwaschen, Jane,” zei ze, „en ik weet eigenlijk niet, waarom het beste porselein gebruikt moet worden als er geen officieele visite is. Wij hebben zaken te bespreken.”

Arme, zachtzinnige, weerlooze miss Jane! Ze heeft me eens in vertrouwen verteld, dat ze in al haar vijf en zestig jaren nooit zelfstandig een japon gekocht of haar diner gekozen had. Ze werd berispt en bevit met nauwgezette volharding, en de kamer uitgestuurd, zoodra er een onderwerp ter sprake kwam, dat eenige vrijmoedigheid van taal eischte. Ze was even eenvoudig als een kind van tien, even weinig wereldsch als een baby, even... enfin, arme miss Jane, nogmaals!

Toen zij de deur achter zich had dichtgedaan, bleef miss Letitia een oogenblik zitten luisteren, stond plotseling op en liep dwars de kamer door met een voor haar jaren verbazende snelheid, draaide den knop om en opende de deur weer. Maar de gang was leeg; het smalle figuurtje van miss Jane verdween juist de keuken in. De oudste zuster bleef even staan en keerde toen terug naar haar sofa, zonder haar gedrag te verklaren.

„Het was niet over het testament, dat ik u spreken wou, meneer Knox,” begon zij zonder inleiding. „Het testament heeft geen haast; ik ga nog niet dood, — tenminste zoover ik weet. Maar al vind ik, dat u er een boel degelijker uit zou zien als u wat haar op uw gezicht droeg, toch geloof ik, dat u in de meeste opzichten een verstandig man bent. En u bent niet te jong. Daarom heb ik niet Harry Wardrop laten komen: die is te jong.”

Ik zweeg. Miss Letitia boog zich voorover en legde haar beenige hand op mijn knie.

„Ik ben bestolen,” zei ze half fluisterend en ze ging weer recht op zitten, om beter te kunnen waarnemen, welken indruk haar woorden maakten.

„Is 't waar!” riep ik uit; ik was inderdaad verbaasd. Ik had altijd geloofd, dat het voor iemand, die niet was uitgenoodigd, onmogelijk was, langs natuurlijke wegen in het huis der dames Maitland door te dringen. „Geld?”

„Geen geld, al is er nogal wat in huis.” Dit wist ik. Men zei van het geld, dat in de macht van miss Letitia kwam, dat het aan de circulatie onttrokken was.

„Toch niet... de parels?” vroeg ik.

Zij gaf antwoord met een andere vraag.

„Toen u die parels verleden jaar door een juwelier voor mij liet schatten, hoeveel waren er toen?”

„Iets minder dan honderd, — ik geloof... ja, achtennegentig.”

„Precies,” beaamde zij, als in zegepraal. „Ze zijn afkomstig van mijn moeder. Margery's moeder heeft er een deel van gekregen. Dat is al heel wat jaartjes geleden, jonge man. Ze zijn nu meer waard dan toen, een massa meer.”

„Tweëntwintigduizend dollar,” herhaalde ik. „U weet, miss Letitia, dat ik u indertijd ernstig heb afgeraden, ze in huis te houden.”

Miss Letitia deed alsof ze dit niet hoorde, maar vóór ze verder ging, herhaalde ze haar katachtige bewegingen naar de deur, en vond de gang even leeg als den eersten keer. Weer ging ze zitten, nu zoo dicht mogelijk bij me.

„Gisterenmorgen,” zei ze ernstig, „heb ik het kistje naar beneden gehaald; ik heb ze altijd be-

waard in de kleine safe boven in mijn kast. Toen Jane een portret van mijn nichtje, Margery Fleming, op Harry's kamer gevonden had, dacht ik, dat er wel iets waar kon zijn van de praatjes, die Jane over die twee gehoord had, en — als het een huwelijk werd — enfin, de parels moesten toch vroeg of laat aan Margery komen. Maar... de deur van de safe was niet op slot en stond een eindje open... en tien van de parels waren verdwenen!”

„Verdwenen!” echode ik. „Tien? Maar dat is belachelijk! Als iemand er tien kan stelen, waarom neemt hij ze dan niet alle acht en negentig?”

„Hoe kan ik dat weten,” antwoordde ze grimmig. „Daar heb ik een advocaat voor... daarom heb ik u laten komen.”

Voor den tweeden keer in twee dagen gaf ik denzelfden raad.

OPOE

*Opoe was de laatste jaren
Soms de kluts een beetje knijt.
Opoe zei de gekste dingen.
Opoe raakte uit den tijd.
Niemand was er die wat snapte
Van wat Opoe deed of dacht,
Dat ze nog zoo oud zou worden
Had niemand eigenlijk verwacht.*

*Zes getrouwde kind'ren had ze,
Allemaal in goeien doen.
Maar d'r man was reeds gestorven,
Daaraan had ze nou pensioen.
Een paar centen had ze ook nog.
Opoe had het lang niet kwaad,
Maar ondanks d'r twaalf kinderen
Stond ze feitelijk op straat.*

*Niemand wilde Opoe hebben.
Opoe was het vijfde wiel.
Nutteloos en oberbodig
Was de brave oude ziel.
Zoo ging Opoe op een morgen
Met d'r centen naar 't Gesticht.
Waar z' een kamertje kon huren
Op het Zuiden met veel licht.*

*Lang heeft Opoe niet genoten
Van den milden zonneschijn.
Want al spoedig overleed zij.
Uitgeteerd door hartepijn.
Ieder hield nu veel van Opoe.
Ieder voelde het gemis...
Ruzie, twist en tweedracht was er
Over Opoe's erfenis.*

ADRI.

„Maar dan moet u een detective raadplegen,” riep ik uit. „Als u den dief weet, zal ik wel zorgen, dat hij komt waar hij thuishoort, maar den dief vinden kan ik niet.”

„Ik wil er geen politie bij hebben,” zei ze vastberaden. „Die loopt mijn deur plat en stelt onbeschaamde vragen en laat in de kranten zetten, dat een domme oude vrouw haar verdiende loon heeft.”

„Dus u zult nu de andere naar een bank brengen?”

„U hebt minder gezond verstand dan ik dacht,” snibde ze; „ik zal ze laten liggen, waar ze liggen, en uitkijken. Wie er tien heeft weggehaald, komt nog wel eens terug voor de rest, let maar eens op.”

„Ik zou 't u toch niet raden,” zei ik beslist. „Nu hebt u tenminste het grootste gedeelte nog, en het is een klein kunstje ze allemaal kwijt te raken. En dat niet alleen, — het is gevaarlijk óók, voor u en uw zuster.”

„Allemaal nonsens,” zei de oude dame met diepe overtuiging. „Jane weet niet eens, dat ze weg zijn. Ik weet, wie ze gestolen heeft. Het nieuwe dienst-meisje, Bella MacKenzie. Niemand anders kon er bij komen. Ik sluit het huis iederen avond zelf, en ik ben gewend het heel erg secuur te doen. Het is in de laatste drie weken gebeurd, want Zaterdag voor drie weken heb ik ze nog geteld. De eenige personen in huis in dien tijd, behalve wijzelf,

waren Harry, Bella en Hepsibah, die al bijna veertig jaar bij ons is en die nog niet eens een parel van een ingemaakte komkommer kan onderscheiden.”

„Maar... wat wilt u dan dat ik doe?” vroeg ik. „Bella laten arresteeren en haar koffer nazoeken?”

Ik voelde, dat ik met de minuut in de achting van mijn cliënt daalde.

„Haar koffer!” zei ze smalend, „dien heb ik vanmorgen leeggehaald, onder voorwendsel, dat ik haar verdacht van het sparen van keukenzeep. Nee, ze heeft ze natuurlijk begraven in den moestuin. Weet u wat ik graag had dat u deed? Een dag of drie vier hier logeeren, om bij de hand te zijn. Als ik den dief pak, wou ik mijn advocaat in de buurt hebben.”

Ik moest natuurlijk toestemmen. Miss Letitia liet zich zelve niets weigeren. Ik telefoneerde naar Fred, dat ik niet thuis zou komen, luisterde toen, of ik stemmen hoorde, en besloot, dat Margery Fleming wel naar bed zou zijn. Miss Jane bracht mij naar de logeerkamer en keek, of daar alles in orde was. Haar dunne grijze krullen wipten, toen zij in de lampetkan keek, de handdoeken nazag en voelde, of het beddegoed niet vochtig was. Toen ze wegging, bleef ze bij de deur staan en keerde zich bedeesd om.

„Is... is er iets gebeurd, waar mijn zuster over in de war is?” vroeg ze. „Ik... ik vond haar bijna kribbig vandaag.”

Bijna!

„Ze tobt een beetje over haar negerkindertjes,” zei ik. „Ze is er op tegen, dat er den vierden Juli vuurwerk voor hen wordt afgestoken.”

Miss Jane was tevreden. Ik zag het tengere figuurtje in de zwarte japon de gang door gaan, deed toen de deur op slot, en de ramen open, en veroorloofde mij heimelijk te rooken.

VIERDE HOOFDSTUK

EEN DIEF IN DEN NACHT

Het duurde niet lang, of er kwam door de wijde geopende vensters een groote uil naar binnen. Het dier wierp zich op het licht en toen, verblind en geschroeid, begon het met hoorbare stooten tegen het plafond op te tornen. Het vond daar geen doorgang, en kwam weer terug naar de lamp, er omheen draaiend in duizelenden cirkelgang, tot het ten laatste, uitgeput, op de tafel viel en daar op zijn rug bleef liggen, machteloos stuip-trekkend.

Het werd in de kamer een kermis van kleine gevleugelde schepseltjes, die hals over kop hun eigen verderf tegemoet gingen; dus deed ik het licht uit en ging voor het raam zitten, met mijn sigaar en mijn gedachten.

Van de moeilijkheid van miss Letitia trok ik mij niet veel aan. Al was het vreemd, dat er maar tien van de parels gestolen waren, toch, — al het andere wees op een gewoon geval van diefstal. Misschien had de dief gedacht, dat er van ontdekking niet gauw sprake kon zijn, als hij het grootste gedeelte der parels liet liggen. Het geval Fleming bekommerde mij meer. Op zichzelf was de afwezigheid van Fleming niet zoo zonderling. Er moesten in het leven van iederen gewetenloozen staatsman oogenblikken zijn, dat hij 't noodzakelijk vindt, zich tijdelijk aan het oog van het publiek te onttrekken. Maar de insluiping in het huis van Fleming, — het doorsnuffelen van het bureau en het forceeren van de geldla, — en vooral, het briefje met 11 22 er op... dat alles werd door een vrijwillige verdwijning van Fleming niet verklaard.

Ik was aan mijn tweede sigaar bezig, en de lust tot slapen was nog verre van mij, toen ik een voetstap hoorde op het pad, dat om het huis liep. Het was zwarte nacht buiten; hoe ik ook keek, ik kon niet eens het grijs-wit van de cementen stoep onderscheiden. De voetstappen waren opgehouden, maar nu hoorde ik, dat er iemand aan de luiken beneden bezig was. De klink klikte tweemaal, alsof er een dun instrument onder gestoken was om hem op te tillen, en eens hoorde ik een gemompel van teleurstelling.

Ik trok mijn hoofd weer naar binnen en trok aan mijn sigaar, tot 't vuur gloeide; bij dat licht zag ik, dat 't kwart vóór twee was. Toen ik weer luisterde, probeerde de inbreker het met een ander raam, waar hij voorzichtig aan schudde.

(wordt voortgezet)

FUNPROE

PROEVERS

Naar de schilderij van ADOLF BOCK

(Wordt voortgezet)

Die Andere, die Onbekende....

Ook zij is aan den Talhof gehecht en zit nu over haar boontjes gebogen te mijmeren: „Wat heerlijk ziet alles er hier buiten uit, 't is net een heerlijke domkerk, waaruit de wierook tot Gods troon opstijgt. Zouden de bewoners der stad wel vermoeden, hoe heerlijk het leven hier is!”

En dan denkt zij aan iemand, die niets van 't buitenleven moet hebben, die 't bespottelijk maakt. Tegelijk denkt ze ook aan haar jongen, die daar zoo onder lijdt.

Zou hij misschien Hanna Berger ontmoet hebben, dat hij zoo laat is? Eigenlijk moest hij al thuis zijn! De zon gaat reeds onder, de koeien worden naar den stal gedreven en de meid dekt de tafel al.

Het wordt steeds donkerder, de dingen rondom haar verliezen hun vormen. In huis branden de lichten en 't eten is klaar; maar de heer des huizes is er nog niet.

Moeder begrijpt er niets van, anders is hij altijd op tijd. Ze wordt ongerust. Hij is uitgegaan met den jongen voshengst.... die talrijke auto's in de stad.... misschien is er wel een ongeluk gebeurd....!

In huis houdt ze 't niet langer uit; ze gaat naar de voordeur. Daar wacht ook reeds de jongste knecht, die al een uur lang ongerust staat te wachten op zijn heer om diens paard en wagen dadelijk bij zijn aankomst te kunnen wegbrengen. Eindelijk — 't is reeds bij tien — daar komt 't bekende rijtuig! De jongen schiet vooruit om 't hek te openen en weldra staat het stil voor de voordeur.

„Goddank Alfred.... ik maakte me al ongerust.” Maar plotseling schrikt ze hevig! Is deze bleeke man, die stil uit den wagen stapt, haar vroolijke jongen?

Verwonderd kijkt ze hem aan. Hij heeft niet eens erg in haar. Met gebogen hoofd stapt hij op het huis toe. Daar steekt ze haar hand door zijn arm. „Alfred....?”

Het is net of hij wakker schrikt.

„Moeder.... u.... nog op? Neem me niet kwalijk, dat ik u niet groette. En dat ik zoo laat ben. Ik.... ben bij Berger geweest....”

Die laatste woorden komen zacht over zijn lippen met gedempte stem, zoodat moeder dadelijk raadt, wat de schuld er van is, dat hij zoo veranderd is.

Zijn verwachtingen zijn zeker teleurgesteld.

Dat nijpt haar 't hart samen, want ze weet, hoe hij 't meisje liefheeft. Maar hier kan ze niet helpen.

„Nou — laten we eerst maar gaan eten en dan kan je me van je avonturen in de stad vertellen, nietwaar?”

„Ja, moeder.”

Een uur later weet Marianne alles. Haar zoon is in de Heerenstraat geweest. Bij Rundstock heeft hij staan kijken. Een kennis heeft hem verteld van het nieuwste reclame-snufje. Zijn hart klopte, toen hij daar Hanna zag. In elegante kleeding zat ze daar in een clubfauteuil tegenover Hornig en twee heeren. Ze hadden een pret van belang. Hanna's mooie oogen straalden. Ze moet met Hornig verloofd zijn en men zegt ook, dat deze als deelhebber in de zaak van Rundstock zal komen. Hij luisterde niet verder, nam afscheid van zijn kennis, jaagde nog lang door de stad, tot hij eindelijk bij Leo in de zaak terecht kwam. Zijn vriend moet hem verklaren, hoe ze er toe zijn gekomen, dat aan Hanna toe te staan. Moeder en zoon, die Benke toch als zeer fatsoenlijke lieden kent, hebben immers goed gevonden, dat hij dong naar Hanna's hand. En nu moest hij hooren, dat Hanna het huis had verlaten, niets dan een briefje had achtergelaten. Leo is diep bedroefd en zijn moeder huilt den geheelen dag. Ze schamen zich over Hanna

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

en zien ongeluk en teleurstellingen als een vol-dongen feit reeds opdoemen.

Hanna is 21 jaar, dus haar eigen meesteres. Ze zijn verder tegen Benke heel hartelijk en vol medelijden. Ze bekennen, dat ze niets liever hadden gewild, dan dat Hanna hem had genomen. Maar alles is anders gegaan door dien vreemden snoeshaan, die hun geen vertrouwen inboezemt. Lang blijft hij bij zijn vriend; het is net, alsof hij de deur moet openen, dat Hanna aanstonds zal binnentreden.

„En nu weet u alles, moeder,” zoo besluit hij, droomend voor zich uitstarend, „tot nog toe had ik nog hoop, nu is ook die verdwenen.”

Moeder wil hem troosten, kalmeeren, zijn trots wekken; maar hij maakt afwerende gebaren.

„Houd op, moeder, u weet niet, hoe ik haar heb liefgehad. Nooit kan ik dat vergeten.”

XII

Ook Martha Berger en Leo kunnen het verlies van Hanna niet vergeten. Leven en zonnescijnschijnen met haar verdwenen en alles is eenzaam en stil geworden.

Ze kunnen de ledige plaats aan tafel niet aanzien zonder dat de tranen in hun oogen opwellen. Moeder en gedrukt zitten ze met hun drieën in de huiskamer, ieder bezig met zijn eigen gedachten en daarbij met zorgen vervuld over de afwezige. Hoe zou 't haar gaan? Zou ze nog aan hen denken? Zouden haar verwachtingen in vervulling gaan?

Alma had dadelijk op den eersten Augustus de familie Berger opgezocht om zich en haar familie van de verdenking te zuiveren, alsof zij de schuld van alles droegen. Van haar hoorden zij, dat Hanna zich beschouwde als de verloofde van Erich Hornig, want hierover had ze in haar brief niet gesproken. Daarover maakt moeder Berger zich nog de meeste zorgen. Een betrekking kan men weer neerleggen en naar ze hoopt, zal Hanna daar ook wel genoeg van krijgen. Maar een verlovings met zoo iemand, van wien men niets weet, van wien de wereld niet veel goeds zegt — zie, dat is nog 't ergste. Leo heeft ondertusschen naar Hornig geïnformeerd, maar niets vernomen, wat hem en zijn moeder rustig kan stemmen. Zijn elegant en zelfbewust optreden maakt wel indruk op velen, anderen noemen hem een opsnijder, met aanleg om de menschen te bedriegen. Hij is dik bevriend met Rundstock. Niemand weet iets over de geldelijke omstandigheden dezer twee.

En is het staaltje van brutaliteit, dat Hornig ge-

geven heeft, door een meisje te bepraten, haar ouderlijk huis te verlaten, niet voldoende om daaruit te besluiten, dat hij geen eerlijk karakter heeft? Ook die twijfelachtige betrekking, die hij zijn zuster heeft aangeboden, bewijst dat. Welk geluk kan een vrouw van zulk een man nog hopen? Hanna moet hem wel erg beminnen, dat ze zoo blind kan zijn!

Moeder Martha heeft nu veel tijd om die gedachten aan haar verdwenen dochter verder uit te spinnen.

Leo, wiens zaak altijd door beter gaat, heeft deze nog verder uitgebreid en wel met een afdeling: Boekhandel. Voorloopig verkoopt hij alleen kalenders, tijdschriften en gangbare bellettristische boeken.

Hij heeft werk noodig. Iets, wat zijn gedachten bezig houdt, om zich te verstrooien en.... te vergeten. Al het droevige van den laatsten tijd, dat hem dreigt te verstikken, kan slechts door rusteloozen arbeid worden bezworen.

Dikwijls ook gaat hij er 's avonds op uit naar buiten om een beetje te praten met zijn vrienden op den Talhof; het meest echter zwerft hij om de villa Waldruhe, die hem nog steeds met een onweerstaanbare kracht aantrekt. Hij heeft het opgegeven daartegen te strijden. Het is de eenige belooning, die hij zich zelf gunt na de zorgen van den dag. Hij blijft echter uit de buurt — hij is voorzigtiger geworden en komt nooit meer in den tuin. Van Benke, met wien hij wel is waar nooit over zijn liefde heeft gesproken, heeft hij vernomen, dat Inge al sinds maanden twaalf arme kinderen bij zich heeft, wier moeders overdag hard werken en die zij dan oppast.

Het zijn nog geen leerplichtige kinderen, die naar 't systeem van Fröbel dagelijks worden bezig gehouden. Ze krijgen hun eten op Waldruhe en ieder kind heeft in den tuin zijn eigen hoekje. Inge is een moeder voor deze kinderen, voor wie ze zich met hart en ziel opoffert. In de omgeving noemt men haar den engel en daar er ook een paar kindertjes bij zijn, wier moeders op den Talhof werken, hoort Alfred Benke veel over Inge.

Leo begrijpt er uit, dat het goede kind afleiding zoekt en zich op die manier als 't ware wil verdooven.

Is het zijn schuld? Och nee; 't is 't toeval. Maar onuitsprekelijk bitter drukt die gedachte hem toch, dat dit vroolijke, vroeger zoo zorgeloos meisje nu haar dagen zoo treurig moet doorbrengen; en dat alles om hem!

Ook de gedachte aan zijn vader drukt loodzwaar op hem. De oude man, die aanvankelijk zoo snel vooruit ging, zoodat hij alle ellende van een 20-jarige tuchthuisstraf snel overwon, vervalt den laatsten tijd weer heel erg.

Is het dat veelvuldig heen en weer trekken door de stad van den morgen tot den avond met slechts een kleine pauze, dat hem zoo doet afnemen?

Dat kan bijna niet. Het is weer 't vergeefsche van al die pogingen, die eeuwige teleurstellingen, die vertwijfeling, die Konrad zoo martelden.

Ondanks alle moeite, die hij doet, kan hij dien onbekende, wiens spoor hij zoekt, maar niet vinden. In 't begin scheen het niet moeilijk. De stad is toch immers niet zoo groot, dat iemand daarin zou kunnen verdwijnen, vooral omdat de kantoren, de zaken en 't geheele openbare leven zich in het middelpunt vereenigen. Ieder gezeten burger, vooral als hij tot de gegoede burgers behoort, moet wel dikwijls daarheen. Zoo had Konrad Berger in Juli gedacht, nadat hij den onbekende voor 't eerst had gezien en toen, helaas, diens spoor zoo geheel verloor.

Sedert zijn bijna twee maanden voorbijgegaan en hij is geen stap

Hoe de berg verschoof bij Vienenburg, waar tengevolge van de instorting in de katimijn de grond ging werken en op verschillende plaatsen scheurde.

verder gekomen, ofschoon hij niets doet dan rond kijken in alle hoeken en gaten — vaak tot 's avonds laat — en alle voorbijgangers aankijkt. Ook in 't Stadspark komt hij vaak; maar noch den onbekende, noch de jonge dame, die den eersten keer bij hem was, bemerkte hij. Beiden schijnen van den aardbodem verdwenen.

Een diepe neerslachtigheid maakt zich van hem meester en deze doet zijn invloed ook op zijn lichaam gelden. Hij vervalt zienderoogen, verliest zijn slaap en zijn eetlust en die schichtige onrust, die hij had, toen hij pas uit de gevangenis was ontslagen, komt weer over hem.

Angstig kijkt hij weer vrouw en zoon aan en denkt: „Zouden die weer beginnen te twifelen? Zouden ze hem voor een leugenaar houden, die hun maar wat op den mouw heeft willen spelden?” Maar geen van beiden koesteren deze gedachte, want de opwinding van den ouden man was te overtuigend geweest dien keer. Ze hebben medelijden met hem. Een ongelukkigsternte schijnt over zijn ouden dag te heerschen evenals vroeger ook over zijn beste levensjaren.

„Het mag zekerniet, dat deze druk van ons wordt weggenomen,” zegt zuchtend Martha.

Leo probeert beiden te troosten: „Nog behoeft u uw hoop niet op te geven, vader; die man kan op reis zijn. Of is 't toeval, dat u hem niet meer ontmoet? Misschien bent u wel honderd maal voorbij hem gekomen, slechts door een muur, een paar huizen of een ge mensen van hem afgescheiden.”

De oude schudt treurig het hoofd.

„Moeder heeft gelijk — ik heb geen geluk.” Maar hij geeft het zoeken niet op, gaat er steeds moediger op uit, hoe vergeefs het werk ook schijnt.

Einde September keert Konrad Berger op een keer weer in groote opwinding binnen. Weer heeft hij den onbekende gezien; hij reed in een open auto over 't Plein. Hij was in 't zwart gekleed en had een hoogen hoed op. De auto — een huurauto naar 't scheen — droeg het nummer 611. Hij kon hem natuurlijk niet volgen, want hij reed verbaasd snel en was in een oogenblik verdwenen.

Berger's opwinding is misschien nog grooter dan vroeger, als hij dit alles aan zijn vrouw vertelt. Zijn zwak, mager lichaam beeft, alsof 't door een stormwind heen en weer wordt geslingerd. Nauwelijks kan hij spreken en plotseling, eer Martha er op bedacht is, glijdt hij van zijn stoel en ligt voor haar voeten op den grond.

Als Leo een uur later thuis komt, vindt hij den dokter bij zijn vader. Juist is deze klaar met zijn onderzoek, als Berger bijkomt.

De dokter schudt bedenkelijk het hoofd en trekt een heel ernstig gezicht.

Die onmacht op zich zelf, is verder niets erg. Maar de patiënt is vreeselijk in de war, meent de dokter, die Leo buiten aanspreekt: „verschrikkelijk! Ik heb zelden iemand gezien, die zóo mager en uitgeput is, als hij. Is de oude heer misschien pas van een hevige ziekte hersteld?”

„Neen, maar hij heeft veel kommer in zijn leven gehad en verdriet, dat nu nog op hem drukt.”

De dokter knikt.

„Dat kan men wel aan hem zien! Ik geloof, dat de oude heer familie van u is, mijnheer Berger? Is 't niet zoo? Mij trof zoo'n familietrek, dien ik ook bij u bemerk...”

Leo bevestigt dit, terwijl hij vuurrood wordt. Het is de eerste maal, dat hij zijn vader verlooehen moet. Tot nog toe was 't niet noodig geweest,

omdat de oude heer zich altijd terugtrok, als er bezoek was.

„Wat nu te beginnen?” vraagt Leo benauwd. „De oorzaken van zijn kwaal, die een psychisch karakter heeft, wegnemen, kan ik niet. Ik kan hem niet eens bewaren voor een opwinding, als die, welke hij gisteren had, vóórdat hij in onmacht viel.”

„Erg, heel erg, want opwinding is voor den man, die zoo vreeselijk zwak is, buitengewoon gevaarlijk. Zorg tenminste dat hij een paar dagen volkomen rust neemt, dat is onvoorwaardelijk noodzakelijk.”

„Ja, maar...”

Frankrijk viert weer het feest ter eere van St. Jeanne d'Arc. De padvindsters trekken groetend voorbij in den feeststoet te Parijs, waar ook het 501e feest van de nationale heilige met veel luister werd gevierd.

„Anders herhaalt zich die onmacht. Breng hem dat onder het oog. Ook, dat hij flink moet eten, voedzame spijsen. Zijn organen zijn niet bepaald ziek, maar uitgeput en deze toestand van algemeene zwakte is wel 't ergste. Voor alles dus rust! Morgen kom ik terug!”

Rust! Juist daarvan wil de oude man niet hooren. Hoe kan hij nu aan rust denken, terwijl hij 't spoor moet volgen van den onbekende. Hij trilt van ongeduld om de taxi op te zoeken, die 't nummer 611 draagt. Morgen is de chauffeur dien heer met den hoogen hoed misschien heelemaal vergeten. Met moeite kan Leo hem zóóver brengen, dat hij er van af ziet vandaag naar de auto-standplaats te gaan en wat te eten van de krachtige spijsen, die vóór hem staan.

Den anderen morgen vroeg wil hij opstaan. Maar weldra blijkt het, dat hij niet op z'n beenen kan staan van zwakte.

Hij huilt bijna van wanhoop, nu zijn lichaam hem den dienst weigert.

Leo kan hem eerst kalmeeren, als hij belooft, dat hij zelf zijn dag zal opofferen, om naar dien auto te informeeren. Hij gaat eerst even naar de zaak en dan op zoek.

's Middags komt hij thuis — teleurgesteld, omdat hij geen betere boodschap kan melden. Hij had den auto gevonden; maar de chauffeur weet bitter weinig. Hij herinnert zich den heer met den hoogen hoed wel; maar weet verder niet veel. Hij heeft hem van 't stadhuis naar 't station gereden. Hier had hij den chauffeur betaald en was het station binnengegaan en was in het restaurant gaan zitten; misschien wel om nog wat te eten — 't was toen half drie. Behalve een aktentasch had hij geen bagage.

Dus weer niets.

Konrad Berger blik met doffe oogen voor zich uit.

„Mijn noodlot...” spreekt hij zacht en draait zich om naar den muur.

De zoon echter denkt: „Nu kan hij tenminste rust nemen en eten om nieuwe krachten op te doen voor zijn werk!”

XIII

Het is winter en groote sneeuwmassa's liggen in den tuin der villa Waldruhe. Het is 12 uur — etenstijd voor de arme kinderen, de lievelingen van Inge. De groote etenstafel, die 's morgens tegen den wand der groote eetzaal aangeschoven staat, prijkt nu beladen met lekker eten in 't midden van 't vertrek. De kleintjes zitten netjes aan tafel en glimlachend staat juffrouw Inge het hongerige volkje gade te slaan. Zoo nu en dan streelt ze een der kleinen over het blonde kopje en spoort hem aan flink toe te tasten. Ook Katrien, de assistente, is aanwezig.

„Smakelijk eten! En lief zijn voor tante Katrien, hoor. Dan vertelt tante Inge straks na 't eten een mooi verhaal over het Kindje Jezus.”

Daarop verdwijnt Inge in de kleine eetkamer, waar zij samen met haar vader eet.

Bezorgd kijkt Stelzmann naar 't smalle gezichtje van zijn dochter, terwijl hij zegt: „Hore eens, kleine, hoe lang denk je dat kinderschooltje hier op Waldruhe nog voort te zetten?”

„Ik ben er pas een paar maanden mee bezig, pa! Hebt u er last van?”

„Nee, dat niet. Ik dacht maar zoo: op 't laatst moet toch aan alles eens een eind komen. En als ik zie, hoe jij je oververmoeit... overdag altijd met die kinderen bezig bent en 's avonds nog naait voor het a.s Kerstfeest...”

„Katrien lost me elken middag af.”

„Nu ja, Katrien doet wat ze kan; maar 't is nog te veel voor jou. Misschien was het in het begin goed voor je; maar nu... als je die kleine bengels nu eens om den anderen dag nam!”

„Ach vader, laat me ze toch houden. Het doet me zoo goed!”

„Dat kan ik heelemaal niet vinden. Je ziet er vermoeid uit.”

„Dat is niet de schuld der kinderen! Geloof me, als ik die hier niet had, zou 't nog erger zijn. Als ik 's avonds zoo lekker moe ben, slaap ik fijn. Ook heb ik weer eetlust. Weet u nog, hoe slecht het daarmee stond, toen we van den zomer bij Otto op bezoek waren?”

„Of ik 't weet! Ik heb me genoeg bezorgd gemaakt daarover.”

„Dus...! Nu eet ik als een weerwolf en slaap elken nacht minstens zeven uur.”

„En toch...”

„Houd toch op, pa — laten we over iets anders praten! Is er vandaag zitting van den gemeenteraad?”

„Natuurlijk. En een belangrijke ook! We moeten de tarieven voor de waterleiding herzien. Den geheelen voormiddag hebben we er al over gepraat. De oppositie wil van geen verhooging weten. En toch is 't noodig, want we moeten toch 't evenwicht in ons budget zien te houden. Om vier uur begint 't gevecht weer.”

„En zal naar te voorzien is, lang duren?”

„Dat kan ik niet zeggen. Misschien tot zes of zeven uur. Waarom vraag je dat zoo?”

„Omdat ik meer wol uit de stad moet hebben. Die ga ik zelf koopen en wou u dan komen afhalen. Maar dat zal dan nu niet gaan.”

„Jammer. Kan je met die boodschap niet tot morgen wachten? Dan ben ik heelemaal vrij en kunnen we samen gaan.”

(Wordt voortgezet)

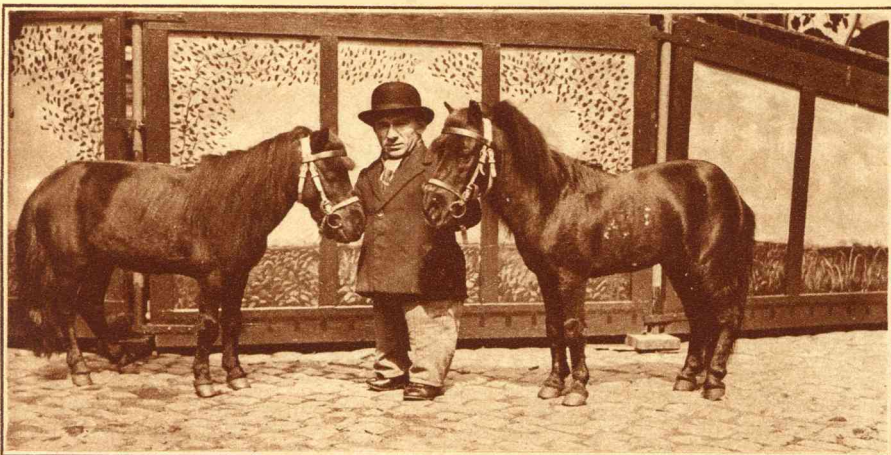

Onder enorme belangstelling herdacht Dr. Stiemens, arts te Gennep, zijn 25-jarig ambts-jubiläum. Wij fotografeerden den jubilaris te midden van zijn familie, burgemeester en wethouders van Gennep, geestelijkheid, collega's en vele andere autoriteiten.

Een kiekje op het thans gereed gekomen Marktplaats te Geleen met het stadhuis.

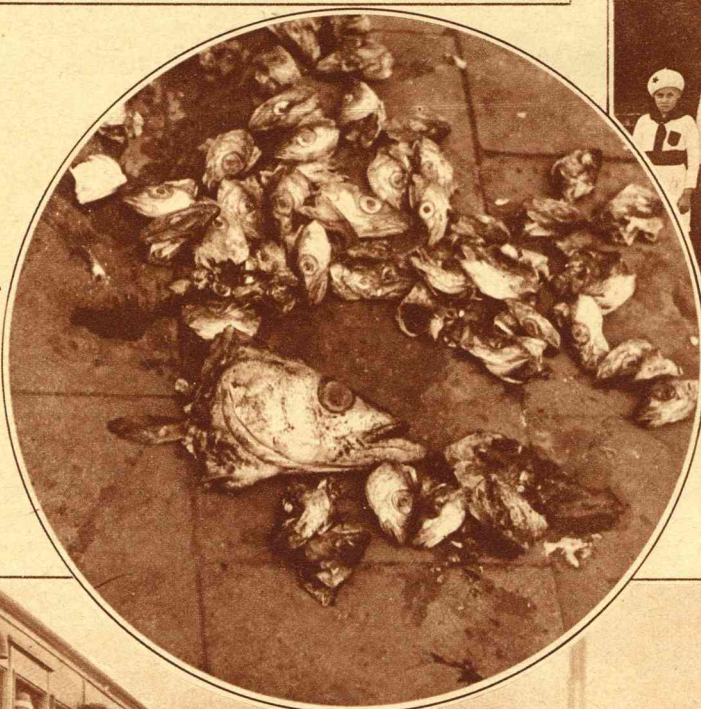

Limburgsch Foto-nieuws

Het Belgische circus de Munk heeft haar tenten opgeslagen op de kermis te Maastricht. Als bijzondere attractie is bij den troep een dwerg verbonden, „Nantje” genaamd, die slechts 90 c.M. groot is. Nantje met twee paarden, die het in kleinheid nog van hem winnen.

Een stilleven zooals men dat na afloop van de vischmarkt kan bewonderen.

Kinderuitzending te Roermond. De vorige week Donderdag vertrokken vanuit Roermond voor een bezoek aan het R.K. Vacantieoord te Egmond aan Zee een aantal kinderen.

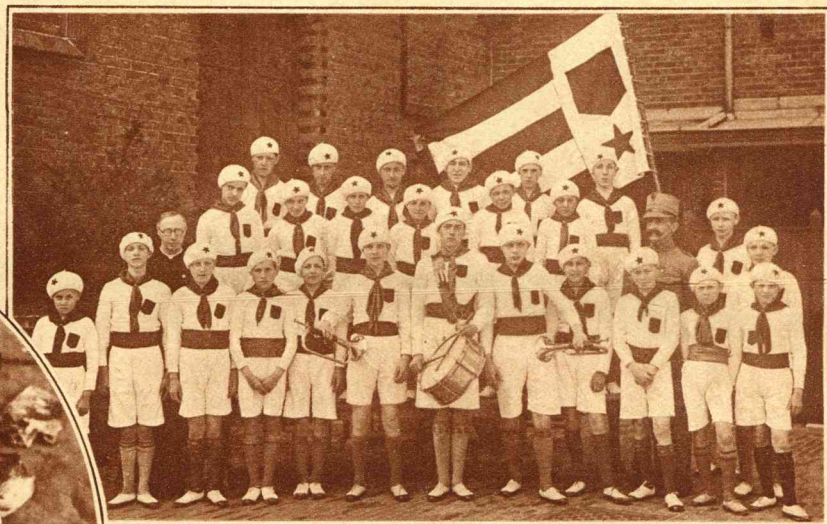

Foto van de Gymnastiekafdeeling der Bergmans Compagnie te Maastricht. Directeur der afdeeling is de Eerw. Pater Nijs S.J. en de leider is de adjudant Theunissen.

„Wat een fijne parfum is dat!”

„En ik dacht dat mannen niet van parfum hielden?”
„Niet van die zwoele, bedwelmende soorten. Maar de heerlijke geur, die jou omgeeft, is heel anders. Zoo natuurlijk. Weet-je, ik zou zweren, dat je een jasmintakje droeg, ik heb er werkelijk naar gezocht.”

Even later maakte ze hem deelgenoot in haar geheim - een aardig klein doosje AZIADÉ COMPACTE PARFUM! Zij schroefde er het snoezige dekseltje af, streek met den vinger een vleugje parfum op het haar en de betoverende geur bleef haar den heelen avond omhullen.

AZIADÉ is een echte Parijsche parfum, sterk geconcentreerd in een nieuwen compacten vorm. Geen flaan die leeg loopt of stop die afbreekt. Er zijn 6 heerlijke AZIADÉ COMPACTE PARFUMS

Jasmin, Muguet (Lelietje van Dalen), Chypre, Lilas (Sering), Violette, Lavande (Lavendel).

U zult verrukt zijn over AZIADÉ. In doosjes van 75 ct. en f 1.25 (dubb. inhoud) bij Uw kapper, parfumeriezaak of drogist, of franco per post na inzending van het bedrag aan de Imp.: Fa. B. MEINDERSMA - DEN HAAG. (Afd. H.7.)

PARFUMS COMPACTS
DE LUXE CI

AZIADÉ PARIS
„DE GEUR BLIJFT HEEL DEN DAG”

Spelmoment uit den wedstrijd België-Holland te Antwerpen. Vermetten in strijd met de Belgische aanvallers.

De voetbalwedstrijd België-Nederland te Antwerpen. Spelmoment; v. d. Broek heeft het eerste en eenige Hollandsche doelpunt gescoord twee seconden voor half time.

SPORT VAN ZONDAG *Holland-België*

Van het uiterst belangrijke promotie-programma in afdeling IV is Zondag bitter weinig terecht gekomen, zoodat wij ons maar zullen bepalen tot den wedstrijd in Antwerpen. Dat deze vooral de belangstelling heeft in het Zuiden van ons land, hebben wij overigens Zondag in de Scheldestad weer eens overduidelijk kunnen constateeren. Auto's met de N. van Brabant en de P. van Limburg waren er in zeer grooten getale.

Het resultaat van den traditioneele strijd in Antwerpen is een groote teleurstelling geweest. Niet allereerst omdat Holland verloren heeft. Wie zijn oogen twee weken geleden in Amsterdam den kost heeft gegeven, zal gezien hebben, dat ons team in de return voor een zware taak zou staan. Neen, teleurstellend was de uitslag, omdat we ons elftal tijdens het eerste gedeelte van den strijd een spel zagen vertoonen, dat aan de beste dagen van het Nederlandsche voetbal herinnerde. In die periode was de 1-0 voorsprong dik en dik verdiend en waren er slechts termen aanwezig voor de Hollanders op de tribune om te juichen en te springen. Niet dat ééne doelpunt, doch bovenal de manier waarop onze spelers zich hadden gewaard, wettigde het vertrouwen in de overwinning volkomen.

Toen kwam de tweede helft. Aanvankelijk had men er nog zoo geen erg in. Wel begonnen de Roode Duivels vol vuur, doch dien gloed zouden de onzen straks wel weer doen verbleeken. Dat

België neemt de leiding. De tweede Belgische goal, gescoord door Bastin met een hoog en hard vleugelschot. Vermetten en v. d. Meulen zien den bal in het doel verdwijnen.

geschiedde echter helaas niet. Onze middenlinie bepaalde zich meer en meer tot haar verdedigende taak en wanneer de oranje-aanvallers al eens een verren bal kregen toegespeeld — meestal moesten ze dan nog eerst een behoorlijke wandeling maken om het leder in hun bezit te krijgen — waren ze hem zoo weer kwijt. België was troef na de rust en België bleef het.

De gelijkmaker kwam nog ietwat onverwacht,

daar v. d. Meulen het tamme schot van Voorhoof zeker zou hebben gekeerd, ware het niet, dat Vermetten den bal op het laatste moment van richting had veranderd. Hierna speelden de Belgen hun beste kaarten uit. Steeds was het Hollandsche doel in gevaar. Bastin gaf zijn landgenooten spoedig de leiding en tegen het einde voltrok Voorhoof het vonnis in Belgisch voordeel. De illusies van duizenden Hollanders waren in rook opgegaan.

Hoewel wedstrijden met veel grootere cijfers van onze Zuiderburen hebben verloren, was het resultaat toch maar zelden zoo teleurstellend als thans. Alle factoren waren er voor de rust om aan een Hollandsche zegepraal te gelooven. Hoe anders is het echter geloopt.

Wij kunnen ons nu verdiepen in de vraag, wat eigenlijk de oorzaak is geweest van den algeheelen ommekeer in het Hollandsche spel na de rust. Was het alleen het geweldige enthousiasme der tegenstanders, dat de onzen zoo veel minder deed spelen, of bleven de oranjemannen werkelijk zoo'n stuk onder hetgeen zij tijdens de eerste drie kwartier hadden gepresteerd? Deze vraag is niet zoo makkelijk te beantwoorden en de oplossing er van heeft betrekkelijk weinig nut. Wel staat het voor ons vast, dat de middenlinie van het Nederlandsch elftal voor 75 % de nederlaag op haar geweten heeft. Wat toch deed haar besluiten af te stappen van de spelwijze, welke voor de rust zoo succesvol was geweest? Waarom werd niet eens getracht, met de voorhoede ten aanval te trekken? Waarom bepaalde men er zich voornamelijk toe, de Belgische aanvallen binnen ons strafschoopgebied onschadelijk te maken? Voetbal is en blijft toch maar een raar spel. Voor de Belgen was het Zondag met recht: „Wie het laatst lacht, lacht het best." Het ergste van alles is, dat we bijna een jaar moeten wachten, voor we revanche kunnen nemen....

De nieuwe R.K. voetbalvereniging Kaalheide, gekiekt ter gelegenheid van de opening van het nieuwe speelterrein

Vreugde in het Hollandsche kamp. De overdekte tribune tijdens de rust. Alles wat iets voor oranje voelde, was uitgelaten.

VROUWENLEVEN

MODESNUFJES

Kralengarneering is een zeer geschikt iets om oude japonnetjes mee op te frissen. De nieuwste Parijsche kralengarneering bestaat uit kleine, lange witte pareltjes, welke in verscheidene rijen naast elkaar gelegd worden. Ze kunnen kraagje en manchetten omzoomen, ze kunnen, bij wijze van berthe-kraag, om de halsuitsnijding worden gelegd, ze kunnen een ceintuur garneeren, ze kunnen het verlengstuk van 'n rok, om de heupen bijvoorbeeld, maskeeren; men kan er een rond geknipten kraag mee bezetten, zoodat die een glinsterend geheel wordt, men kan er grillige figuren mee tooveren op rok of taille, kortom, deze langwerpige dunne kraaltjes kunnen een uitstekend hulpmiddel vormen bij het „van oud nieuw maken”.

Garnituren van kraagjes met manchetten kunnen we ook gemakkelijk zelf maken van voile of dunne waschbare zijde, met 'n garneerinkje van gaatjesborduur-sel. Dit borduursel maakt een zeer aardig effect, als men de gaatjes, in groepjes van drie, bij elkaar plaatst op gelijke afstanden en deze door 'n paar rijen eenvoudige rijgsteken met elkaar verbindt.

Bolero's worden niet alleen vervaardigd als een onderdeel der

Modern japonnetje van donkerblauw crêpe marocain, met garneering van blais.

Elegante zwarte hoed met aigrette.

japonnen, maar Parijs lanceert ook aparte bolero's, bestemd om bij verschillende toiletten te worden gedragen. En dit lijkt me nu een nieuwigheidje, bijzonder geschikt voor diegenen, die niet veel geld kunnen besteden voor haar garderobe en die toch gaarne elegant gekleed zijn en van afwisseling houden.

De japon, waarbij deze bolero's gedragen worden, moet effenkleurig zijn, terwijl de bolero uit allerlei materiaal kan worden vervaardigd. Er zijn bolero's van effen zijde in twee

tinten, van gebloemde zijde, van kantstof, van tule, van georgette, kortom, allerlei aardige kleine lapjes kunnen er voor gebruikt worden.

Ook in het maaksel kan genoeg variatie worden gebracht. Ze kunnen tamelijk strak gehouden worden en ze kunnen ook in golvende lijn geknipt worden. Ze kunnen van voren worden afgerond en ze kunnen recht-hoekige voorpanden hebben. Ze kunnen van voren losjes openhangen, ze kunnen daar echter ook gesloten worden. Er zijn modelletjes, waarvan de voorpanden elkaar enkel raken bij de halsuitsnijding; er zijn er ook, die van voren geheel en al gesloten zijn. En dan kan men er nog heel wat variatie in brengen door de mouwen. Want deze bolero's worden niet alleen mouwloos gedragen, doch ook met korte, met halflange en met lange, van onderen wijd uitvallende mouwen.

Even nog de waarschuwing, dat deze bolero's slechts flatterend zijn voor slanke vrouwen!

Verschiede nieuwtjes vertoonen onze afbeeldingen. Daar is vooreerst het ensemble van Patou, dat ons een voorbeeld geeft van verijnden smaak.

De eenvoudige, elegant golvende hoed is van bruin stroo, de mantel beige, de japon van bedrukt chiffon in rood, beige en bruin, terwijl het corsage deze drie kleuren in zich vereenigt.

Het eenvoudige, zeer moderne japonnetje van onze tweede afbeelding van blauw crêpe marocain is gear-

neerd met smalle bais van dezelfde stof en met witten, geplooiden kraag en manchetten. De taille is hier zeer sterk geaccentueerd, wat een slank figuurtje nog te slanker doet schijnen.

Zeer elegant is de zwarte modelhoed van Lewis, met den golvenden rand en de neerhangende aigrette. Een hoed, die zich volkomen aanpast bij de nieuwe lijnen der moderne toiletten.

PAULA DEROSE.

WAT KUNNEN WE ER VAN MAKEN?

Misschien heeft u nog een alkoof met zoo'n ongezellige bedstee-nis; plaats er dan uw vaste waschtabel, zooals op onze eerste teekening te zien is.

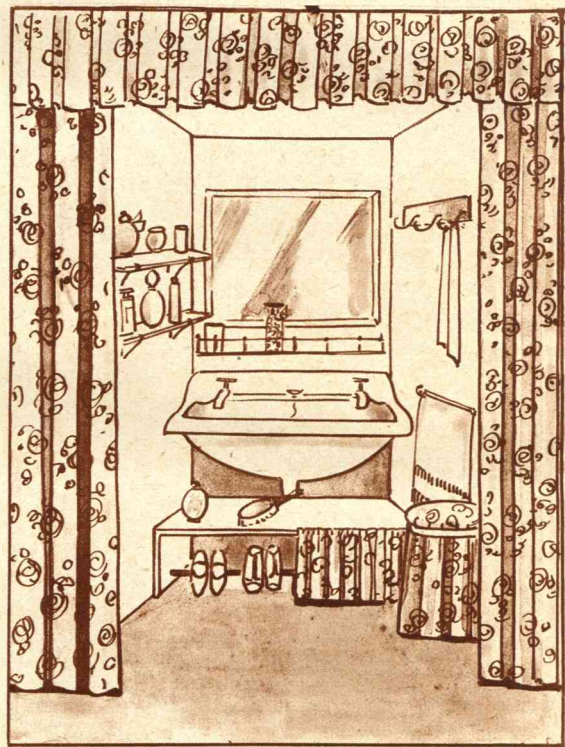
Onder den bak is een ruimte, afgesluit met een gordijntje. Deze ruimte kan men gebruiken om schoenen in te bergen; de schoenen rusten op een kope-ren stang.

Op 't bovenvlak kunnen we nog het een en ander neer zetten. Links plaatsen we tegen den wand een of twee glasplaatjes op armpjes. Op deze glazen plaatjes kunnen we badzouten en andere toilet-behoedigheden zetten.

Een stang voor den handdoek en een rekje om ochtendjas of kimono aan te hangen plaatsen we rechts. Een gewoon keukenbankje kan van boven bekleed worden; rondom maken we een ruime ruche, zoodat de pooten bedekt zijn.

Voor afsluiting der nis komen een paar schuifbare gordijnen met een val. Schilder uw hokje zacht groen, breng een zacht verdekt licht aan, en kies gordijnen in een combineerende kleur van cretonne.

Een leelijke bedstee-nis zal zodoende veranderen in een aantrekkelijk appartementje. Ook kunnen we iets dergelijks maken van een diepe kast, waarvan de deur is weggenomen.

Een ensemble van Patou: Bruin strooien hoed en beige-mantel met japon van beige, bruin en rood bedrukt chiffon; corsage in beige, bruin en rood.

DE KEUKEN

PATRIJS EN SNIPBRADEN

Patrijzen behoeven niet adellijk zijn om den wildsmaak te doen uitkomen. Ze moeten met zorg en niet te lang gebraden worden. Wasch ze, zout ze, bedek ze met plakjes spek en wikkel ze dan in groene wingerdbladeren, en deze

met garen vast en braad dan de vogels in een gesloten braadpan met pl.m. 100 gram boter voor 2 stuks. Bedruip ze elke vijf minuten.

Verwijder na een half uurtje de wingerdbladeren en braad de patrijzen nog 1/4 uur na, zonder deksel. Giet telkens een scheutje bouillon bij de jus.

Deze bereidingswijze geldt voor jonge patrijzen, die te herkennen zijn aan de geelachtige pootjes.

Oude patrijzen, te herkennen aan grijze pooten, moet men eerst een uur zachtjes laten koken in bouillon met boter, braad ze daarna.

Hang snippen eenige dagen in een luchtige, koele ruimte, totdat ze geschikt zijn om gebraden te worden.

Veeg ze na het plukken van buiten af met een vochtigen doek, van binnen niet, daar ze voor de liefhebbers niet uitgehaald mogen worden

(een snipje met zijn drekje!)

Bedek snippen met een stukje spek en braad ze als patrijzen.

Men kan de snippen ook uithalen; hak dan de ingewanden, de lever en het hart fijn, vermeng dit met wat peper en zout en fruit het gaar in een beetje boter.

Bestrijk met dit mengsel stukjes gebakken brood en garneer den schotel met snippen met deze croûtons.

SIR JOHN MARTIN - HARVEY

PHOSFERINE

geeft nieuwe energie aan een uitgeput lichaam en vermoeide hersenen en voorkomt zenuwuitputting

De beroemde acteur schrijft:

"Wanneer ik met mijn Ensembles van het eene eind van het land naar het andere trek, of wanneer ik naar de overzeesche koloniën reis, ondervind ik dat Phosferine mij zeer goede diensten bewijst. De extra hoeveelheid energie die Phosferine verstrekt aan een uitgeput lichaam en vermoeide hersenen, maakt het mij mogelijk om mijn dagelijksche plichten op de beste wijze te vervullen. Phosferine helpt den normaal gezonden werker om zijn best te doen en de minder sterke werkers om hun werk goed te doen. In mijn hoedanigheid van Tooneelleider en zakenmensch kan ik zeggen, dat Phosferine mij dag in dag uit in staat stelt weerstand te bieden aan de zenuwuitputtingen welke het gevolg zijn van mijn zeer drukke bezigheden. Bovendien stelt het mij in staat mij met alle energie te werpen op nieuwe vraagstukken."

(Origineele brief ligt ter inzage.)

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
licht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Moedeloosheid	Kortademigheid
Hoofdpijn	Zwakke v. Kraamvrouwen	

In Tablet- en Vloeibaren vorm; in drie grootten verkrijgbaar; à f 1.—, f 2.35 en f 3.75 bij alle Apothekers en Drogisten.

De grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED. LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP: N.V. V/H HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 AMSTERDAM

ASSO

Prümelaan 16, Arnhem - Dir. J. van der By

A-cursussen: kommissies, politie-beambte, maréchaussée, verpleger, verpleegster, besteller, spoorweg-beambte, hulpkeurmeester (voor slagers), enz. Vlugge opleiding per brief. Laag lesgeeld. Inlichtingen gratis. Vermeld Uw geboortedatum.

B-cursussen, voor beginners: praktijk-diploma boekhouden. Fransch, Duitsch, Engelsch, Alg. ontwikkeling, Ned. Taal, Rekenen, Aardrijkskunde, enz. De B-cursussen zijn voor personen van iederen leeftijd en kosten f 15.—. Betaling in gedeelten. Woordenboeken en atlasen gratis in eigendom. Lager Onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Velen verwerven door het bezit van diploma boekhouden een goede positie of bijverdiensde. Vraag namen en adressen!

MAAGLIJDERS

Het Maagpoeder van Apotheker BOOM heeft gedurende meer dan dertig jaren duizenden Maaglijders genezen van maagpijn, maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per gesloten blikken doos.

"Gebruik alleen zeep, samengesteld uit palm- en olijfoliën"

zegt **MME JACOBSON**
te LONDEN

Bertha Jacobson is een van de beroemdste schoonheidsspecialisten van de miljoenenstad Londen.

De 2-minuten behandeling

Maak een rijkelijk schuim van Palmolive Zeep en water en masseer hiermede gedurende 2 minuten de gelaatshuid. Spoel daarna eerst met warm, vervolgens met koud water af. Breng eerst dan poeder en rouge aan. Zoo behoudt U steeds een gezonde, frissche huid.

20 cent PER STUK

GRATIS

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt", te zenden

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V. — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

"Ik dring er bij mijn cliënten op aan, alleen de zeep te gebruiken, samengesteld uit palm- en olijfoliën. Zij veroorzaakt die volmaakte reinheid, die de grondslag van schoonheid moet zijn."

Bertha Jacobson
1112 DOVER STREET, LONDON W. 1

"Ik dring er op aan, geen andere zeep dan Palmolive Zeep te gebruiken, daar ik ondervonden heb, dat de zuivere oliën, waarvan deze zeep is gemaakt, volmaakte reinheid van de huid te weeg brengen, die toch de grondslag van schoonheid is", zegt Mme. Jacobson.

Deze verklaring van deze uiterst kundige specialiste op het gebied van schoonheid is wel zeer belangrijk, te meer waar ze onderschreven wordt door talloze der allerbekendste experts op het gebied van gelaatsbehandeling, over de geheele wereld.

Elke huid moet, om met succes behandeld te worden, schoon zijn. Daartoe moet al het stof, poeder en rouge, dat zich in de poriën verzamelt, daaruit verwijderd worden. Het zachte schuim van Palmolive Zeep, dringt diep in de poriën en reinigt de huid volkomen. Volg het advies op van de beroemdste schoonheidsspecialisten en pas twee maal per dag de Palmolive 2-minuten behandeling toe, zooals hier naast omschreven is.

43

MAAL ONDERZOCHT

ZUIVERHEID, kwaliteit en heerlijke smaak van Vlugkokend Quaker Havermout worden ten volle gegarandeerd. U ontvangt Uw geld terug voor ieder pak, dat niet aan de eischen voldoet.

Slechts uitgezochte grondstoffen — een derde, en wel het allerbeste gedeelte van de haver, welke verwerkt wordt — komt voor verpakking in aanmerking, na 43 maal aan een strenge controle te zijn onderworpen. De hoogste waarde voor Uw geld. Vlugkokend Quaker Havermout met den bon voor zwaar verzilverde voorwerpen is overal verkrijgbaar.

Let op dit merk, wanneer U Havermout koopt. Het garandeert U Quaker kwaliteit

COUPON
THE QUAKER OATS COMPANY
Postbus 905, Rotterdam (82 B)

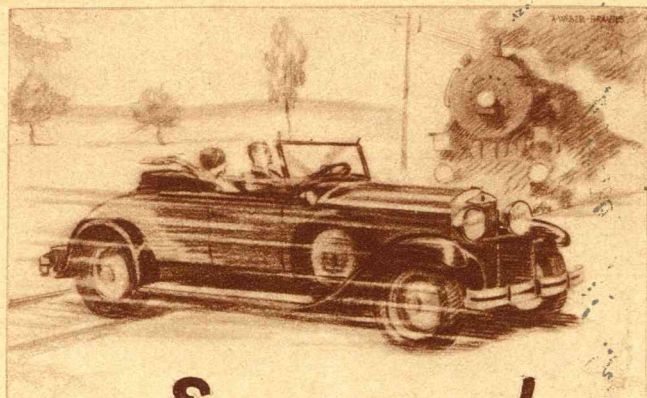
Wees zoo goed mij gratis Uw nieuwe Quaker Kookboek toe te zenden

NAAM

ADRES

Dit aanbod is na 30 Sept. 1930 niet meer geldig

Vlugkokend
Quaker
is het beste Havermout

Een seconde onoplettendheid

kan zwaarwegende schade tengevolge hebben.

K. D. is het eenvoudigste en krachtigste middel om plotseling optredende verzwakkingen van zenuwen en lichaam te verwijderen.

U behoort steeds een doosje K. D. bij U te hebben, teneinde U elk oogenblik te kunnen beschermen tegen overspanning en inzinkingen.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

Uw tanden bederven
tenzij ge dagelijks het
volgende doet:

Verwijder Tandaanslag

Bacteriën veroorzaken het bederf der tanden. Daadwerkelijk zijn alle gewone tand- en tandvleeschkwalen aan infectie door bacteriën te wijten.

Er is slechts één manier om deze bacteriën te bestrijden. Ge moet het kleverige laagje, dat zich op de tanden bevindt, verwijderen. De tandaanslag vormt zich en blijft dusdanig vastzitten, dat gewoon borstelen niet voldoende is om het te verwijderen.

Heden ten dage dringen tandartsen bij hunne patiënten er op aan, om de ouderwetsche methode te laten loopen en nu Pepsodent te gebruiken. Zoodra ge deze tandpasta gebruikt, zult ge het

verschil in uitwerking met ouderwetsche tandpasta's kunnen merken. Pepsodent bevat geen schurende bestanddeelen, maar is wetenschappelijk samengesteld, waardoor het zelfs voor de meest gevoelige tanden en tandvleesch geschikt is.

Koopt nog heden PEPSODENT of schrijft om een gratis tube, voldoende voor 10 dagen, aan N. V. v h Henri Sanders, Dept. 3336-41 Keizersgracht 52 - Amsterdam. Slechts een tube per familie.

Pepsodent
GEDEP
De Tandpasta die den aanslag verwijderd

3336

CADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

De
Huisvrouw
en de Vrijgezel

zijn in hun schik, dat ze geen zorgen meer hebben over stuk gestreken linnen boorden en over slecht zittende slappe boorden. De ideale

Mey's Boorden
met fijn linnen overtrokken

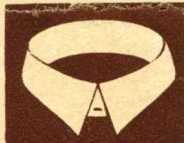
worden niet gewasschen, maar na gebruik weggeworpen. Ze zijn derhalve uiterst hygiënisch en zitten altijd keurig. Elke boord draagt den firmanaam

Mey & Edlich, Leipzig

fl. 1.50 - 1.60 p. dozijn

Sport

Stadion

Men wachte zich voor minderwaardige namaak.

Maastricht: Schreuder, Dejong en Zuster, Brugstr. 15

Bila-Watrin, Muntstr. 18

Sittard: Derez-Heijnen, Limbrichterstr. 12

Heerlen: Frans Siebelink, Mode-artikel

Roermond: C. Lenaerts-Telders, Markt 5

Venlo: J. Tagage-Cremers, Lomstr. 40

Brunssum: Maison Olieslagers, Kerkstr. 3

Venray: A. Thielen, Marktstr. 5

en verder verkrijgbaar in alle plaatsen. Waar het gewenschte niet verkrijgbaar is, wende men zich tot den Gen.-Vertegenw. J.W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12a, Rotterdam. Prijslijst met afbeelding veler modellen gratis.

Rijdt voor Uw
genoegen, rijdt

FONGERS

Sproeten

komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Dr. H. NANNING's
Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
genezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

Torpedovorm

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

Beste

en Goedkoopste

**ELECTRISCHE- EN
HAND-
WASCHMACHINES**

In huur

Depots

VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Gelestraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

Bij Scheren

moet U vóór 't inzeepen de huid
éerst inwrijven met wat Purol.
Dat scheert schoon en zonder
pijn en voorkomt 't naschrijven

Purol in dozen 30-60-90 ct. Tube 80 ct

Bij Apoth. en Drogisten

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)